XXIV. évfolyam, 5. szám

Ára: 1,80 Ft

1968. február 1.

Ludas Matyi

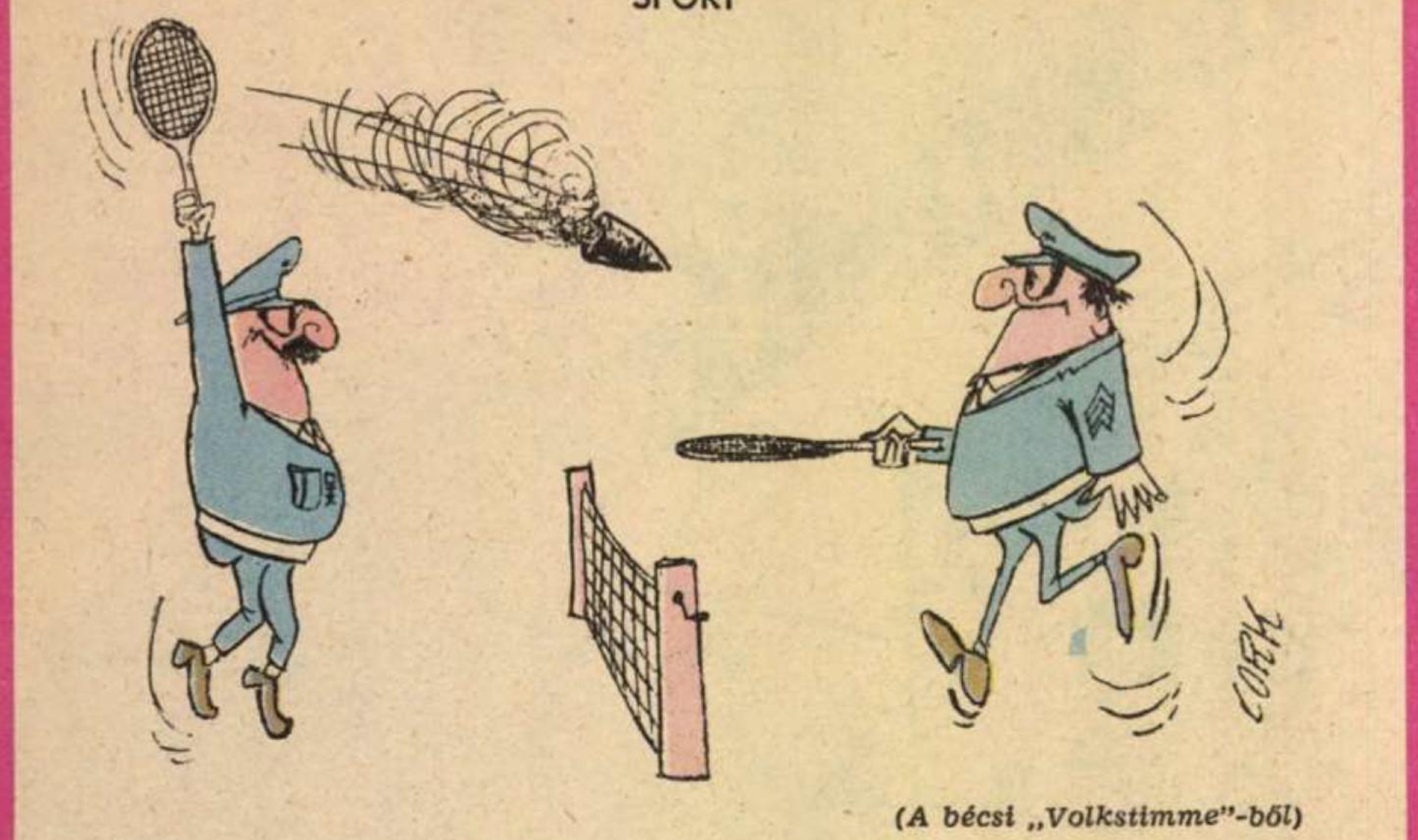

— Nézze, milyen nagy sikere van ennek a filmnek!

— Megőrült? Ezek a kritikusok. A közönség ott hátul megy!

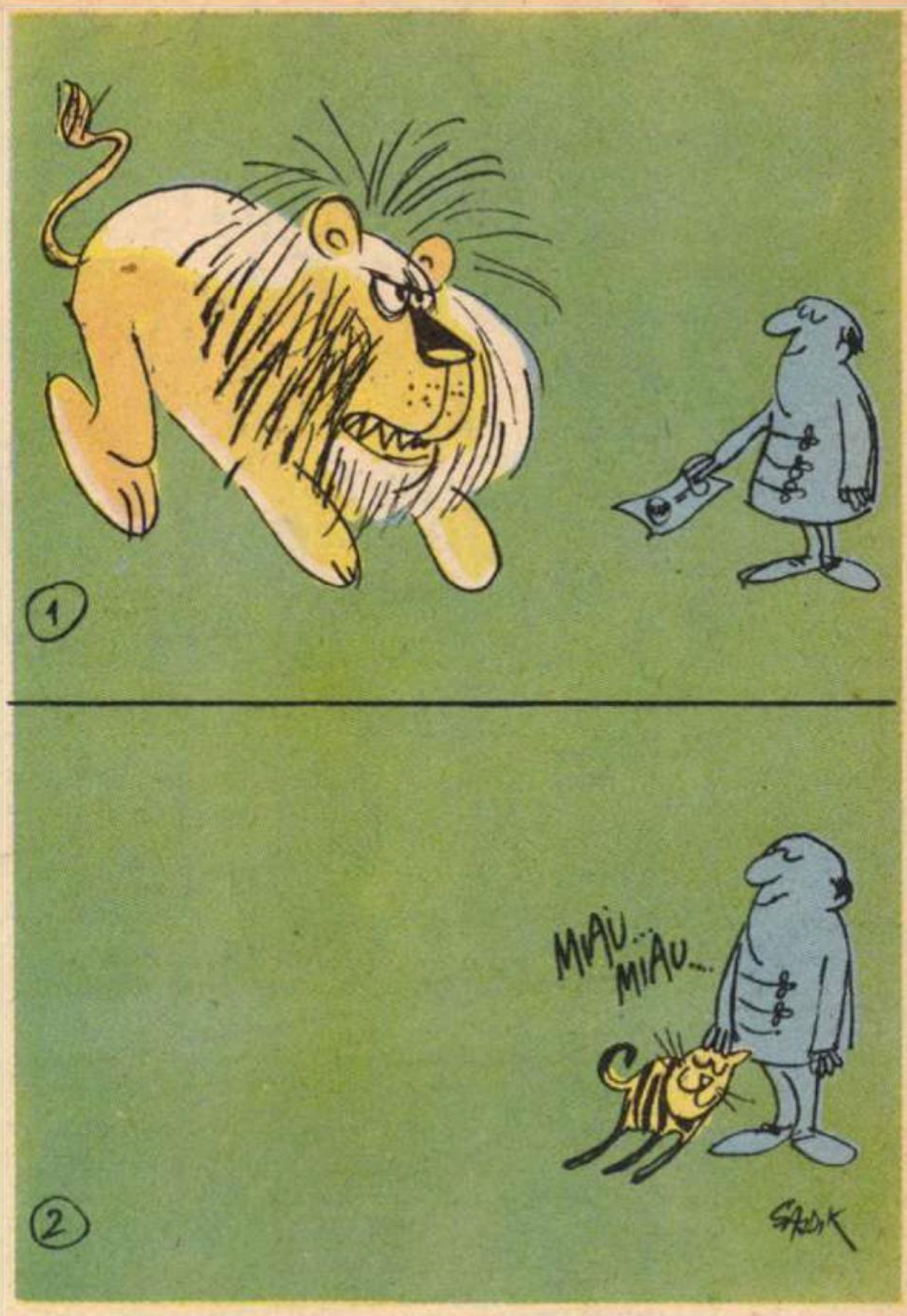
Endrődi István rajza

SPORT

(A bécsi „Volkstimme"-ből)

IDOMÍTÁS

A „KUKKOLÓK"

Lefogadom, hogy az olvasók többsége nem is tudja, kik azok a kukkolók. Én sem tudtam, míg egy riportból ki nem derült, hogy ők azok, akik „az erdőkben bolyongva a szerelmespárokat figyelik". Így persze, már tudtam róluk, kiránduló ember lévén ismerem a szektájukat. Csúsznak, másznak, szökellnek a bokrok alján, hogy egy-egy szerelmespár közelébe jussanak és ott leselkednek, szegények, hogy lássanak nem nekik szánt látványokat. Mármint hogy ezt csinálja az ártatlanabbja, esetleg távcsővel felszerelve. De akad köztük kevésbé ártatlan is. Hallottam olyanokról, akik fényképezőgéppel járnak, sőt olyanokról is, akik kellően elhagyott helyen titkosrendőrnek adják ki magukat, „igazoltatnak", pénzt és szerelmet zsarolnak, ha sikerül.

Mindezek alapján én e kukkoló becenevükön általam nem ismert, de hegyjárók között közismert alakokat megvetendő és káros emberfajtának tartottam, fél- vagy egész bűnözőknek, akikre nézve nem jó előjel a rendőrség egyenruhás, avagy civilbe öltözött tagjaival összeakadni. Ámde mi derül ki a fennebb említett riportból?

Az derül ki, hogy egy gyilkos leleplezése éppen e kukkolóknak köszönhető. Nekik bizony. A gyilkos ugyanis tagadott. Azt tagadta, hogy a megyeri Farkaserdőben pezsgősüveggel agyonvert egy embert, majd a társaságában volt nővel, ahogy a riport nyilván igen mértéktartó kifejezéssel írja, „szerelmeskedni kezdett". Namármost, e tagadás ellenében a rendőrség kihallgatta a kukkolókat, akik közül háromról (!) is kiderült (!!), no nem az, hogy egyszerűen ott látták a gyilkost is az erdőben, amikor a bűntett megtörtént, hanem egyenesen az, hogy „látták a gyilkosságot" (!!!).

Olvasói és honpolgári nézetem egyik fele azt sugallja, hogy e derék kukkoló tanúk nem is oly derekak, nem is csupán egyszerűen a vád tanúi, hanem erkölcsi, sőt jogi értelemben bűnrészesek, elmulasztották a segélynyújtást, elmulasztották a riasztást, a feljelentést. Hanem vajon mit csináltak? Gondolom: kukkoltak. Kikukkoltak egy gyilkosságot, majd helyükön maradva egy — nevezzük nevén a gyereket — nemi erőszakot.

És ezért én igazán akkor érezném helyreállítva az erkölcsi világrendet, ha a lapok arról is tudósítanának, hogy a három szóbanforgó kukkoló nemcsak tanúként, hanem vádlottként is megjelent a bíróság előtt.

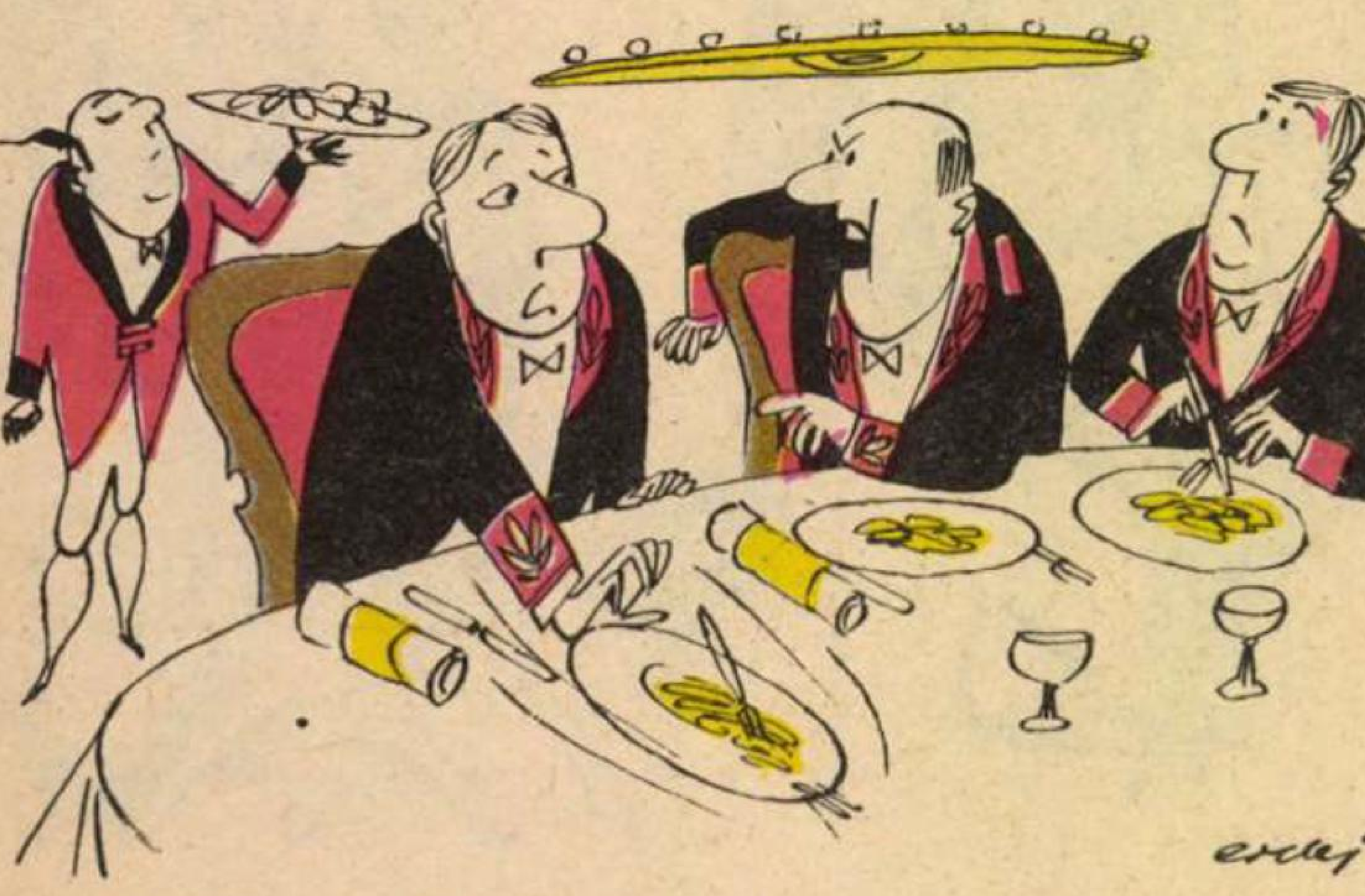
g. p.

KÍVÁNCSI ASSZONYKA

– Ez ki volt?

MUNKAEBÉDEN

– Ha nem eszi meg a sárgarépa főzeléket, kormányom megszakítja a diplomáciai kapcsolatot!

ÓVATOS FAMÍLIA

– Na akkor itt megvárjuk, amíg beválik az új mechanizmus!...

SZÍV-ÜGY

(ESTI MESE)

— Jó estét, gyerekek! Remélem, ágyban vagytok már!? Ma este a Sanyi bácsiról mesélek nektek, arról a bácsiról, aki nem vigyázott a szívére. Rengeteget cigarettázott, sőt, ezenkívül pipázott, szivarozott és bagózott is. Amikor a doktor bácsi azt mondta neki, hogy vigyázzon, mert előbb-utóbb tönkreteszi a szívét, Sanyi bácsi csak legyintett, és azt mondta, hogy sebaj, az ilyesmi őt egyáltalán nem aggasztja, mert ha tönkremegy a szíve, akkor legföljebb kicserélteti, kap egy új szívet, és az még jobb lesz, mint a régi.

— Így beszélt ez a könnyelmű Sanyi bácsi, aki nemcsak hogy sokat dohányzott, hanem rengeteget evett, nehezeket, zsírosakat, néha alig tudott felkelni az asztaltól, úgy szuszogott. Igaz, hogy nehéz ebédekre, vacsorákra jól esett neki az ital. Sanyi bácsi ugyanis nagyokat iddogált, nemcsak a jobb emésztés, hanem a jobb hangulat érdekében is. Magyarán mondva, részegeskedett, nagyokat mulatott, sokszor kivilágos kivirradtig is húzatta a cigánnyal, táncolt, kurjongatott hiába figyelmeztette őt a doktor bácsi, hogy baj lesz ebből!

— Sanyi bácsi azonban semmivel sem törődött, tovább koptatta nyűtte szegény agyonhajszolt szívét, meg fennen hangoztatta, hogy oda se neki, ha majd teljesen elhordta a szívét, akkor kicseréli egy vadonatújra, és akkor kezdhet mindent elölről. Még énekelt is virágos jókedvében, hogy aszongya:

„Szeretnék egy új szívet,
Azt nem adnám senkinek…"

— Egy idő múlva aztán kezdte nagyon kutyául érezni magát. Fájt, fájt a mellkasa a szíve táján, elszorult a lélegzete, és minden tánclépéstől heves szívdobogása támadt. Megvizsgáltatta magát a doktor bácsival, s amikor látta, hogy a doktor bácsi nem szól egy szót sem, csak csóválja a fejét, megértette, hogy itt az ideje a szívcserének. Be is feküdt a szívátültető közkórházba, és várta, mikor bukkan fel egy belevaló, erős, egészséges, fiatal szív. Várt-várt, de mindhiába. Már kezdett ideges lenni, és ez is ártott neki.

— Egy szép napon aztán aggodalmas arccal lépett be hozzá a szívsebész bácsi, és szomorúan bólogatott: „Baj van, Sanyi bácsi! Nincs szív!" Sanyi bácsi olyan mérges lett, hogy belenyílalt a szíve: „Hogyhogy nincs szív?! Hát nincsenek közlekedési balesetek? Nincs fekete krónika? Nincs halálos vikend?" A szívsebész bácsi rázta a fejét: „Bizony nincs! Egy tudós bácsi új forgalomirányító radar-berendezést talált fel. Ellátták vele minden járművet és gyalogjárót, és ez lehetetlenné tesz mindennemű összeütközést!" Sanyi bácsi megrendülten elgondolkozott, majd felderült az arca. „De háborúk csak vannak? Háborúba csak egészséges fiatalembereket visznek. Egy-egy csata után a legjobb szívek között lehet válogatni, nemde?" A szívsebész bácsi megint csak csóválta a fejét: „Baj van, Sanyi bácsi! Az ENSZ-ben éppen tegnap fogadták el az örök békeszerződést. Az államok vezetői ünnepélyesen kijelentették, hogy a legnagyobb marhaság ennyi pénzt kiadni háborúskodásra. Ezzel megszűntek a háborúk, nincsenek többé hősi halottak." Lógott az orra Sanyi bácsinak, de még egyszer felcsillant benne a reménysugár: „És bűncselekmények?" — kérdezte. A szívsebész bácsi megint csak rázta a fejét. „Éppen tegnap oszlott fel a Nemzetközi Nyomozó Hatóság, és az egyes országok rendőrsége is áttért a békés termelő munkára. A világ bűnözői ugyanis közfelkiáltással jó útra tértek. Így hát nincs se rablógyilkosság, se útonállás. Szóval teljesen elapadt az utánpótlás. Sajnos, mindenki kénytelen a saját szívét használni!"

— Nagyokat sóhajtott Sanyi bácsi, de belátta, hogy nincs mese, nincs új szív, ami van, arra kell vigyázni. Kénytelen volt leszokni a dohányzásról, a zabálásról, az ivásról, a mulatozásról. Rövidesen eltűntek a panaszai és egy idő múlva már úgy érezte, mintha kicserélték volna a szívét.

— Holnap legyen a Sanyi bácsi a ti vendégetek, de ne kínáljátok meg se cigarettával, se pálinkával, ne etessétek őt agyon, mert csak egy szíve van neki, és manapság a szív hiánycikk!

— A mesének vége, aludjatok jól, álmodjatok szépeket! Jó éjszakát, gyerekek, jó éjszakát!

Feleki László

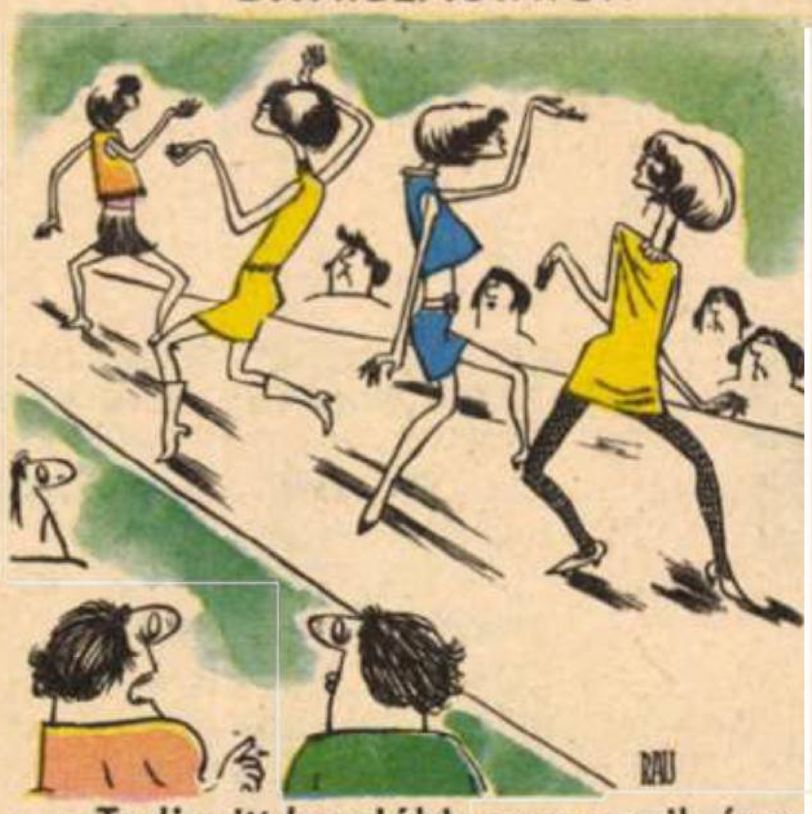
ELŐRELÁTÁS

Endrődi István rajza

— Milyen szerencse, hogy annak idején nem mentünk Dél-Amerikába. Ott most leleplezték, hogy nácik voltunk!

DIVATBEMUTATÓN

— Tudja, itt legalább nem veszik észre, hogy a kislányomnak egyik lába rövidebb, mint a másik.

BEATLES ÉS HOMÉROSZ

Az angol lapok szerint a Beatles-együttes legutóbbi tévészereplése rendkívül hosszú és unalmas volt. A hosszúhajú liverpooli fiúk be is látták, hogy rossz volt a műsoruk, s Ringo, a híres dobos így védekezett a nagy néayes nevében:

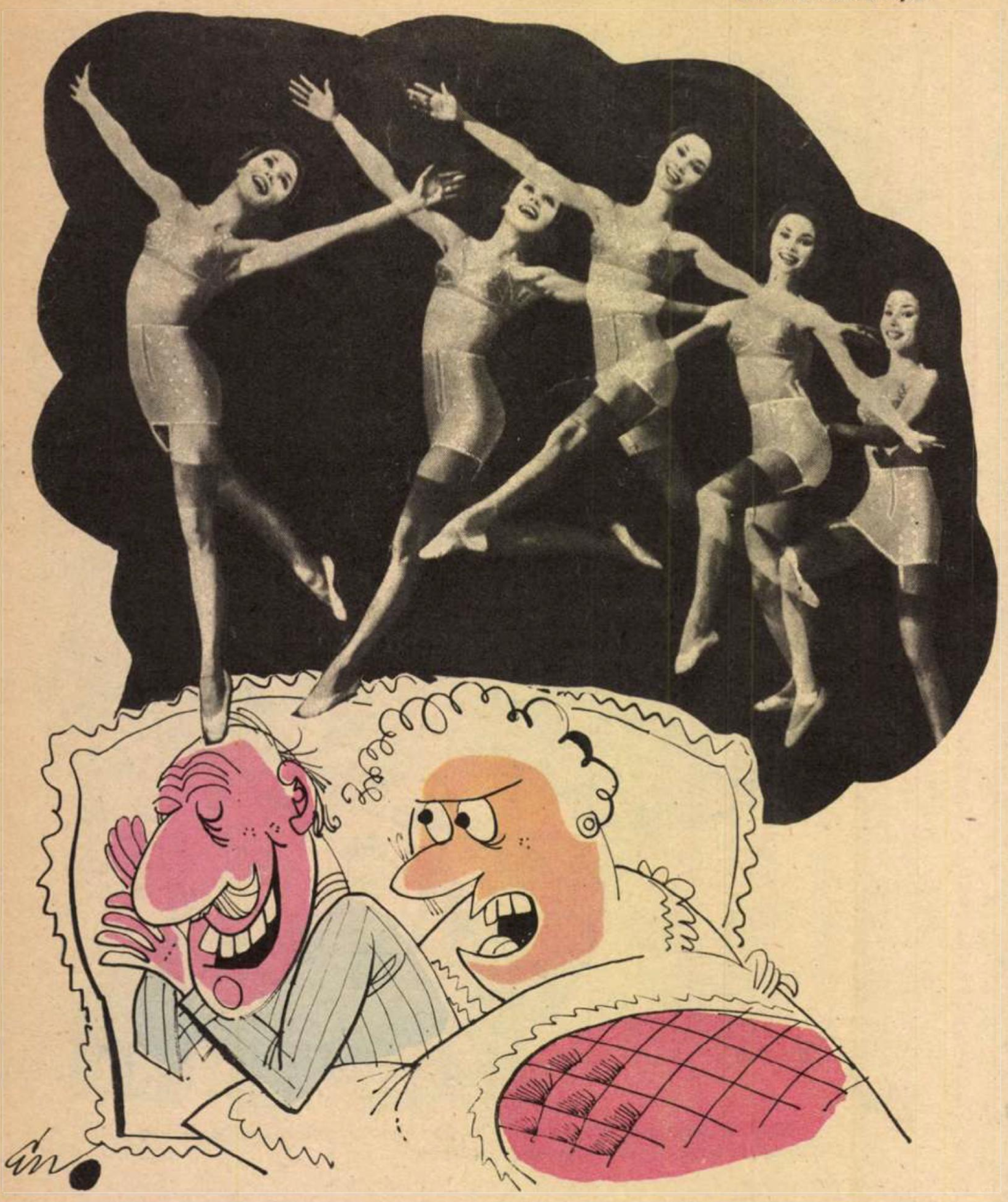
— Homérosznak is volt rossz napja!

ÉLELMESSÉG

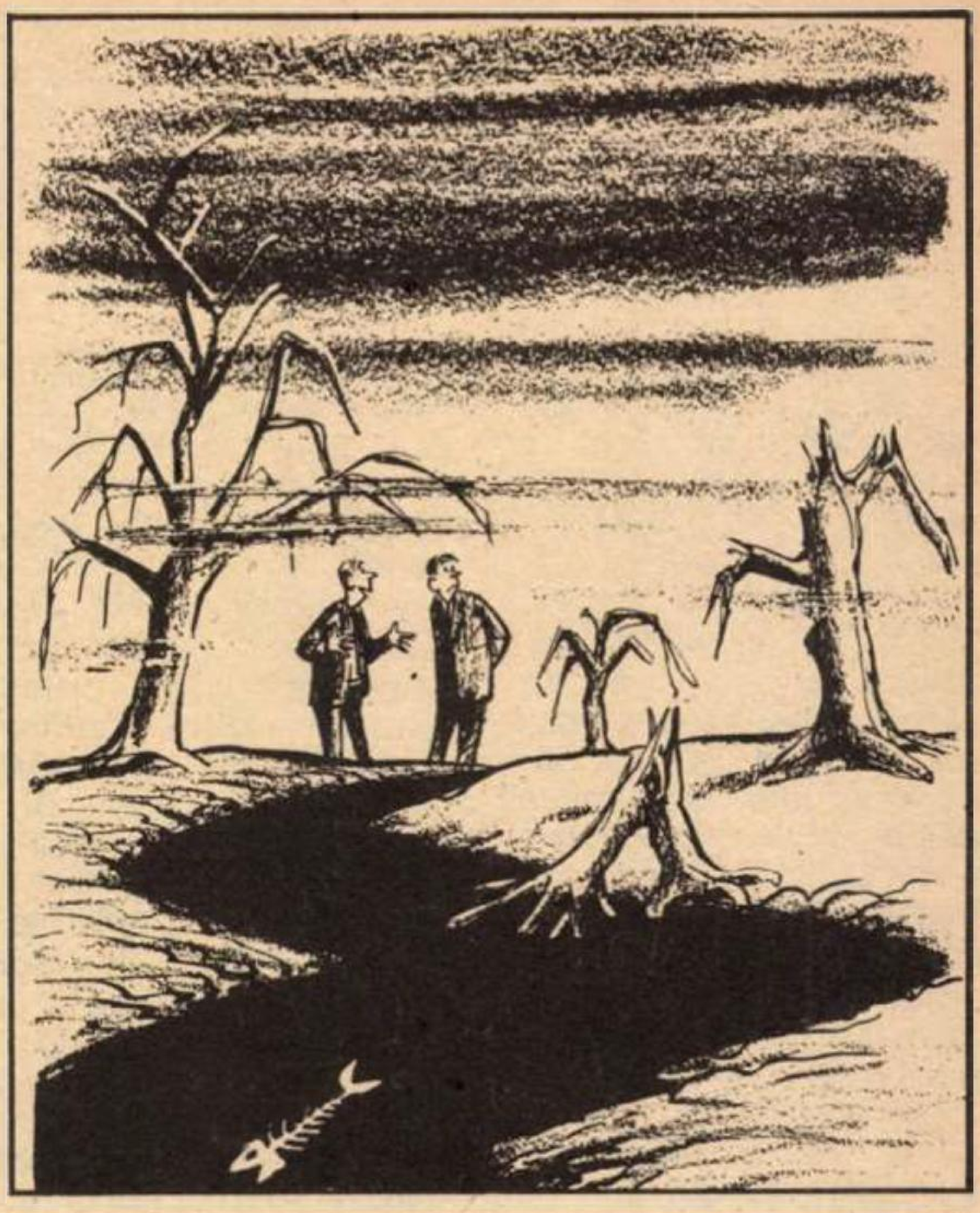
CSALÁDI ÁGY

Endrődi István rajza

– Már megint miről álmodhat ez a csirkefogó?

VALAHOL AMERIKÁBAN

– Szerencsére, ezt csak levegő szennyeződése okozta, és nem atombomba!... *(A „Chicago Sun Times"-ból)*

TÜRELMETLENKEDŐK

VÉRBELI KERESKEDŐ

— Lekötelezne, ha meghallgatná panaszomat.

— Szívesen. A hivatásommal jár.

— Váratlanul az iktatóba helyeztek.

— Milyen megokolással?

— Fogalmam sincs róla. Tíz éve dolgozom a vállalatnál és most eltemetnek az iktatóban.

— Valamit mégiscsak közöltek önnel...

— Én már azt hittem, megalapoztam a jövőmet. Mindig helyeseltem a főnöknek, a helyettesének, az összes osztályvezetőknek, sőt még a kollégáknak is. Soha, senkivel nem vitatkoztam.

— Ez még nem ok az áthelyezésre.

— Mint anyagbeszerző jártam az országot. Tudtam, hogy mit hol lehet beszerezni, melyik vidéken kapható gömbfa, deszka, tégla, és mindenféle más építőanyag. Én szívvel-lélekkel kereskedő vagyok. Nagyon jók a kapcsolataim mindenfelé.

— Ez csak dicséretére válik, de bizonyára nem ezért helyezték az iktatóba.

— Egyszer figyelmeztettek, hogy én a vállalat anyagbeszerzője vagyok, és ne közvetítsek maszek építkezésekhez téglát.

— Vagyis ön vállalati napidíjjal utazott, és maszekoknak közvetített, jutalékért.

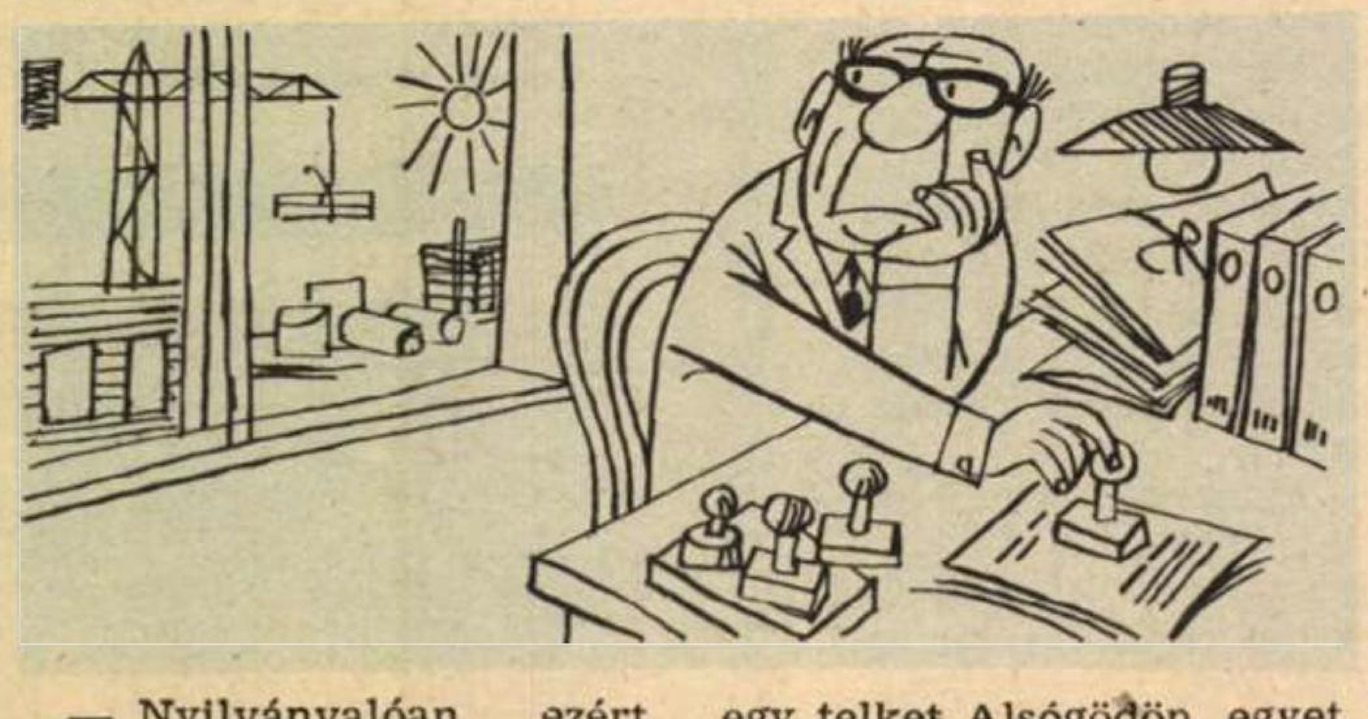
— Csurrant-cseppent valamicske. Különben is, a figyelmeztetés után a téglát rögtön abbahagytam.

— Tehát megszüntette a maszek munkát?

— Ehhez nem volt elég lelkierőm, élek-halok a kereskedelemért. Attól kezdve a gömbfát forszíroztam. Akkoriban az volt a hiánycikk.

— Maszek építkezésekhez forszírozta...

— Még a téeszeknek is forszíroztam. Deszkát, lécet, gerendát, amire éppen igény volt. És én mindent meg tudtam szerezni. Persze, leadtam a haszonból.

— Nyilvánvalóan ezért helyezték át.

— Az lehetetlen. Amikor figyelmeztettek, ezt is azonnal abbahagytam. Pedig fix számlára is dolgoztam. Adtam-vettem, nekem a véremben van a kereskedelem, de abbahagytam, semmit sem tudtak rám bizonyítani.

— Mennyi most a fizetése?

— Az iktatóban most sajnos, csak ezernyolcszáz, de azelőtt havi kétezernyolcszáz volt.

— És mennyit keresett a maszek üzletelésen?

— Ki lehet bírni: vettem egy telket Alsógödön, egyet Balatonlellén, egyet Akarattyán. Ott építettem egy kétszobás vikendházat. Még a mamát sem tudtam segíteni, minden erre ment.

— Ezt is tudják a vállalatnál?

— Miért ne tudnák. Ez igazán nem sok tíz év alatt. Éppen az a fölháborító, hogy elkezdtek faggatni, miből vettem a telket és miből építkeztem.

— Örülhet, uram, igazán olcsón megúszta. Még bűnvádit is kaphatott volna. Túlságosan liberális a vállalata.

— Én is a vállalatot tartom felelősnek.

— Ez túlzás. Hiszen már a téglaüzletelésnél figyelmeztették.

— Inkább büntettek volna. Akkor most nem lennék az iktatóban.

— Dehát, mire gondol, mit tehetnék én ezek után önért?

— Néhány jó szót kérnék csak, hogy visszahelyezzenek. Közérdekből!

— Hol itt a közérdek?

— Mondtam már, hogy a véremben van a kereskedelem. És most lesz csak igazán szükség az olyan jó kereskedőkre, mint amilyen én vagyok.

Földes György

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

HALLÓ! ITT A VIDÉKIEK PANASZKODNAK...

Egész telet betöltő unalomra ítéltek bennünket, mert községünk egyetlen közös tévé-készüléke rossz. Vajon miért nem javíttatják meg már egy fél év óta?

Rudabányácskai fiatalok

Eddig minden vasárnap volt filmvetítés nálunk, de az idén sajnálatosan megszűnt, és most ukmukfukk — mozi nélkül maradt Ukk. Ludas, te segíts rajtunk!

Hetven ukki mozirajongó

Nekünk ugyan van mozink, de oda csak nyáron érdemes járni, mert télen hidegebb van, mint az Északi-sarkon. Hogy miért, azt csak a mozi üzemeltetői tudnák megmondani. Kedves Ludas, kérdezd meg tőlük!

Karcagi mozilátogatók

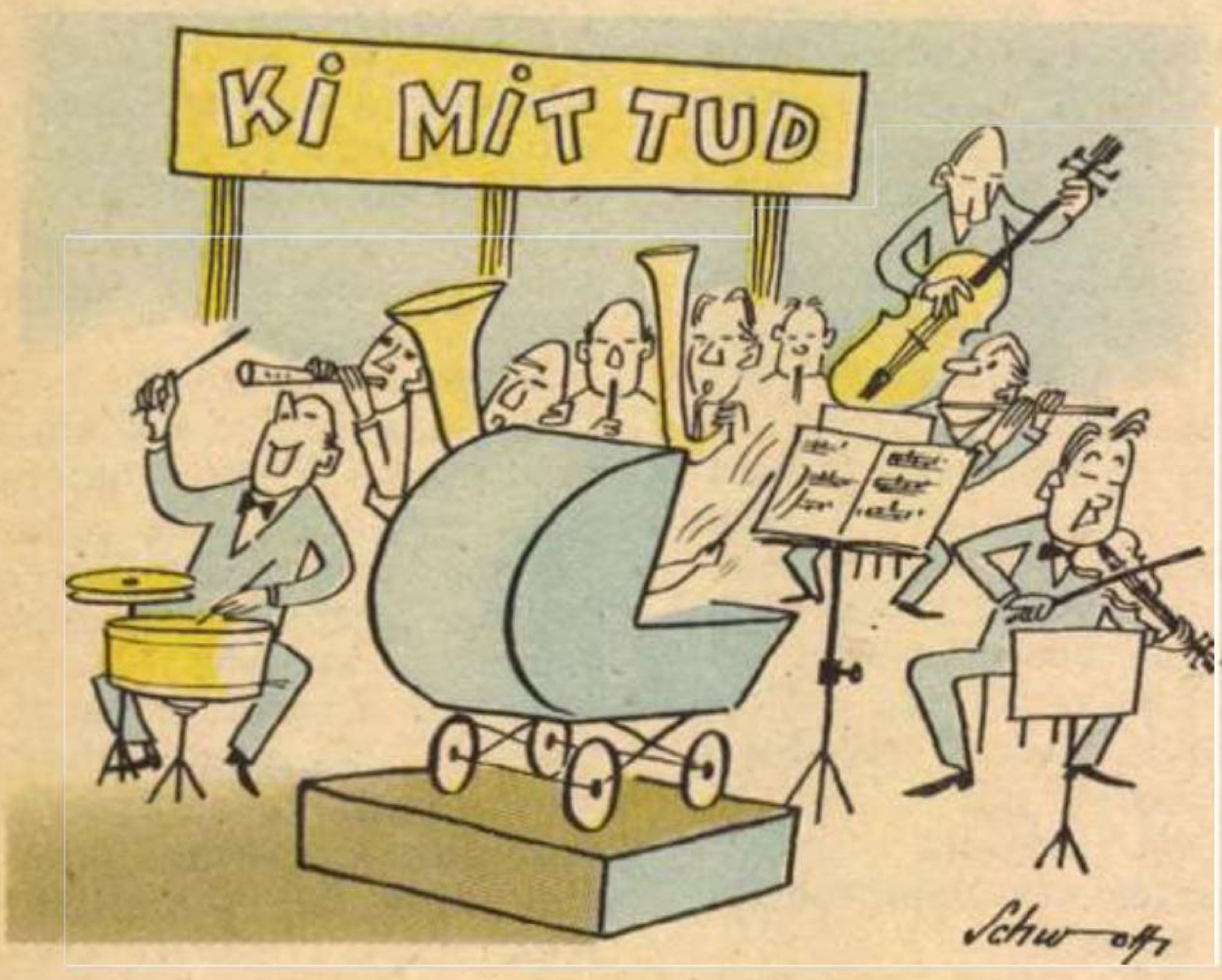
Áradás veszélyezteti a Duna, Tisza, Kőrös és Maros utcák vidékét Kaposváron. Eláraszt bennünket a szemét, mert a városi tanács nem szervezte meg ezen a környéken az intézményes szemétszállítást. Ebben az ügyben még júliusban írtunk a városi tanácshoz, de választ mindmáig nem kaptunk.

Pásztor Ferenc
Kaposvár, Tisza u. 42.

„Sürgős" jelzésű távirattal rendeltek be soron kívüli szolgálatra budapesti munkahelyemre. A táviratot a feladás után 29 és fél órával kézbesítették ki. Hát még ha nem lett volna „sürgős"!

Berényi L. Gábor
Csákvár

KEZDŐDNEK A PRÓBAFELVÉTELEK

A csodagyerek

VÁLTOZATOS CIMLAPOK

UTÓPIA

Barát József rajza

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

HÁROM MEGJEGYZÉS

SZÁMREJTÉLY

Ha valaki Veszprémből megy Sopronba, autóval, Jánosházánál kell rákanyarodnia a 84-es útra. Közvetlenül Jánosháza előtt ez olvasható az útjelző táblán: *„Sopron 80 km."* Pár kilométerrel arrébb viszont: *„Sopron 82 km."* Az utas kicsit megütődik: hogyan, hát minél közelebb megy Sopronhoz, annál távolabb van tőle?! De aztán megvigasztalódik, mert a harmadik tábla 76 kilométert jelez. Ám korai az öröm, mert a következő tábla, meglepetésre azt közli: *„Sopron 116 km."* Pár kilométer után újabb tábla: *„Sopron 113 km."* A szegény autós már kezdi azt hinni, hogy utat vesztett, de néhány kilométer után helyrebillen a lelki egyensúlya, mert a tábla már csak 67 kilométeres távolságot jelez, így hát nem ő tévesztette el az utat, hanem az Útfenntartó Vállalat a számozást...

BARACK — GRÁNÁT

Vettem egy üveg őszibarack-befőttet, a Szigetvári Konzervgyár termékét, tíznyolcvanért. Az aprócska barackokban benne gubbasztott a mag is, úgy, ahogy megtermett —, háborítatlanul. Így hát a befőtt nagyobbik fele élvezhetetlen barackmag volt, s csak a kisebbik fele volt élvezhető... Azaz, csak lett volna, ha puhára dunsztolják, de az olyan nyers, rágós, kemény volt, mint a... Hirtelenében nem is találok rá megfelelő jelzőt. Egy biztos, ha Zrínyi apánk spájzában nagyobb mennyiség lett volna ebből a befőttből, nem esett volna el Szigetvára, ezekkel a gránátnak beillő barackgolyókkal elűzhették volna Sziget alól az ottomán hadat!

Éppen csak megemlítem, összehasonlításképp, hogy a Nagykőrösi Konzervgyár ugyanilyen nagyságú üvegben tizenegyötvenért hozza forgalomba az őszibarackot. Kimagozva, puhára főzve! Kár, hogy nem mindig, s nem mindenütt lehet kapni belőle!

LYUKASZTÓ ÉS IGAZOLVÁNY

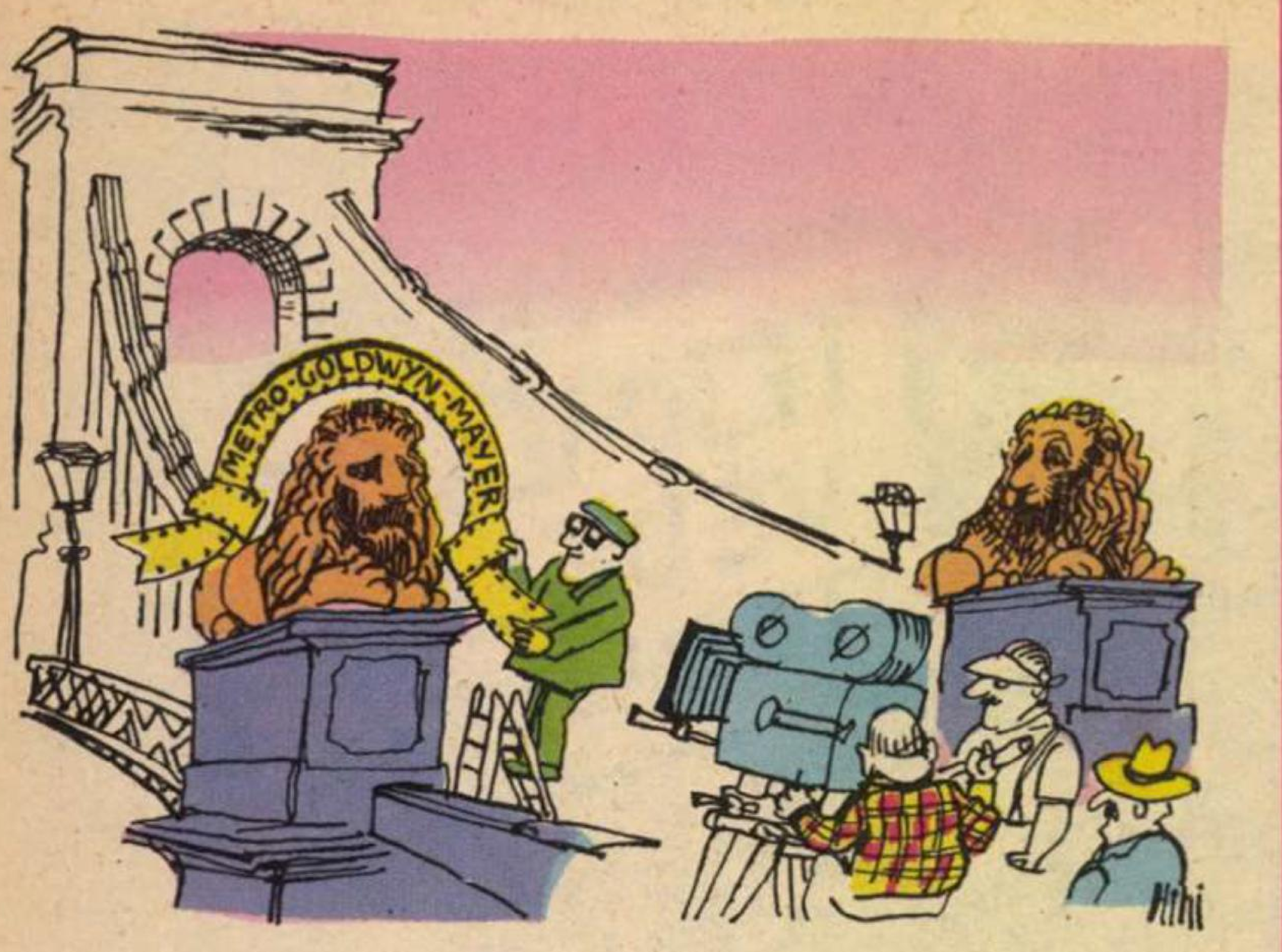
Másfél éve, hogy a fővárosi villamosokon és autóbuszokon kimúlt a divatból a jegylyukasztás. Az új bérletrendszer bevezetésével, nagyon helyesen, a MÁV is olyan havijegyeket hozott forgalomba, amelyeket havonta csak egyszer lyukasztanak. Csupán a MÁVAUT ragaszkodik továbbra is a régi „módihoz": az újfajta havijegyeket is mindennap lyukasztani kell. És amíg a MÁV havijegyéhez semmiféle külön igazolás nem kell, elegendő — külön kérésre! — a személyi igazolvány alkalmankénti felmutatása, a MÁVAUT a havi jegyhez külön igazolólapot is rendszeresített, amelyet minden utazáskor külön kérés nélkül is fel kell mutatni.

Vonaton, villamoson, pesti buszokon egyszerűsödött a bérletrendszer — a távolsági buszokon továbbra is bonyolult.

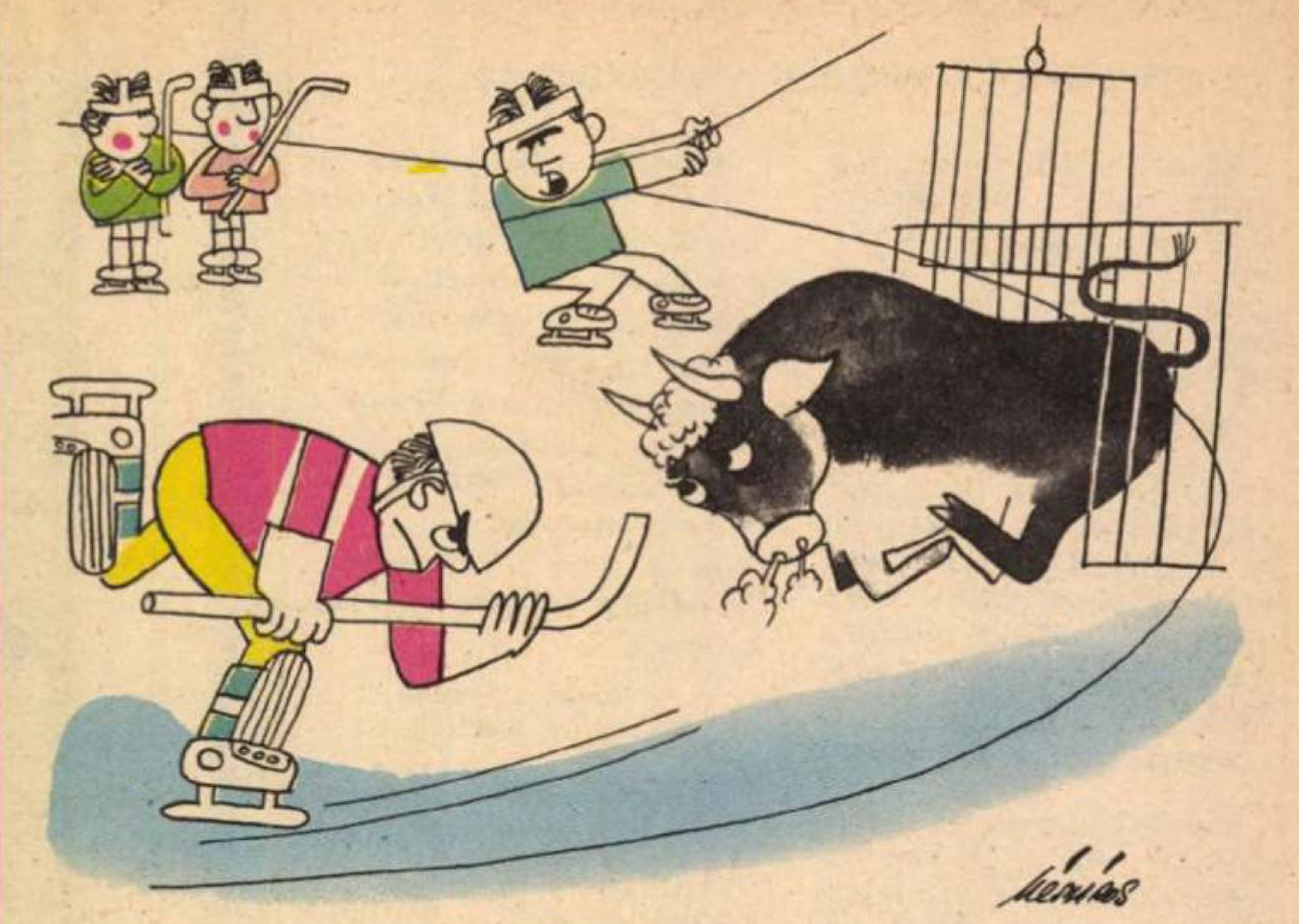
De vajon ki bonyolítja és miért?

(r.)

PESTEN FORGAT A METRO

KEMÉNY EDZÉS

MIÉRT HAGYTAM ABBA AZ ÖKÖLVÍVÁST?

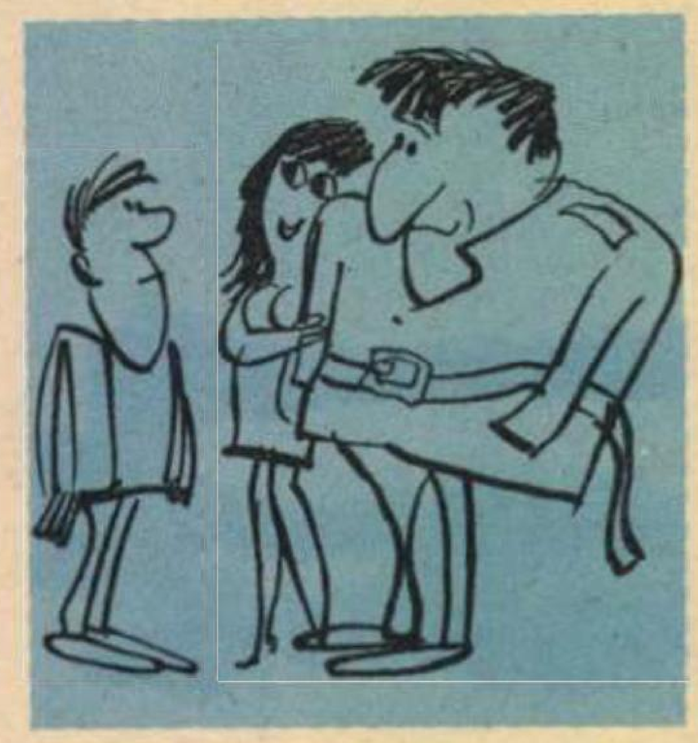
Tizenhat éves voltam, a Fáy András gimnázium diákja és az a vágy fűtött, hogy valamelyest deltásítsam nyiszlett külalakomat és egyidejűleg világraszóló sikert érjek el a sport terén. Ezért a sors útmutatásának tekintettem, hogy iskolánkban megindult a boksz-oktatás. Beíratkoztam és néhány hétig buzgón látogattam az edzéseket.

Történt aztán, hogy egy alacsony, sovány, göndörhajú legény jelent meg a tornatermünkben. Bizonyos Szumega Rudolf, az FTC akkoriban légsúlyú versenyzője, azzal a céllal, hogy bemutatót tartson. Állott pedig ez a bemutató abból, hogy súlycsoportra való tekintet nélkül, sorban elpáholta az egész társaságot. Ügyet sem vetett könnyed, laza rugózásainkra, kecses, ütemes elhajlásainkra, meg szégyenkező, vad rohamainkra sem, ott ütött meg bennünket, ahol akart. Előre bemondta.

•

Megértettem, hogy csak egyesületben lehet elsajátítani ezt a kemény, férfias sportot s néhány nappal később már a Wesselényi utcai iskola tornatermében pörgettem az ugrókötelet, ahol hetenként háromszor a VAC ökölvívó szakosztálya tartotta edzéseit. A tréner az aktív versenyzőkkel foglalkozott elsősorban, a vasárnapi mérkőzésekre készítette fel őket, mialatt mi zöldfülűek azt csináltuk, amit akartunk. Szólóban gyakoroltuk az ütésfajtákat, a bordásfalon mindenféle izomerősítő kunsztokat végeztünk, félszemünkkel pedig a „nagyokat" figyeltük, hogy ellessünk valamit a magasabbrendű ökölvívás fortélyaiból.

Aztán egy szombati nap délutánján drámai esemény következett be. Az edzés tulajdonképpen már befejeződött, a tréner elzárta a kesztyűket, az ugrókötelekeket és a „nagyokkal" együtt eltávozott, csak néhány magamfajta újonc hancúrozott még a tornateremben, amikor egy lány társaságában váratlanul beállított Kupás.

— Szerbusztok, kis csacsik! — mondta, mert ez volt a szavajárása. — Meg akarom mozgatni magam, holnap játszom. Maradjatok itt partnernek. Felváltva. Kesztyűket hoztam, ne majrézzatok, csak jelzem az ütést.

Szólt és eltűnt az öltözőben.

Hogy, hogy nem, mire visszajött, a többi fiú felszívódott. Hárman maradtunk az írdatlan hodályban, a lány, aki valahonnan egy széket kerített magának és kis tükrében púderozta az arcát, Kupás és én.

Kesztyűt húztunk, szembeálltunk egymással. Kupás rettentően izmos volt. A legváratlanabb helyeken, ahol rendes embernél semmi sincsen, neki még egy-két izomcsomó dagadt a karján, a vállán, a nyakán, vagy a mellén. Hallomásból tudtam róla, hogy elsőosztályú versenyző ugyan, de nem igazi klasszis. A mérkőzésein általában vagy leléptetik szabálytalanság miatt, vagy pontozással veszít. Viszont ha győz, csakis kiütéssel győz, a jobbegyenese olyan, mint a lórúgás, ha az egyszer betalál, a bíró kezdheti a számolást . . .

Jó, de most egészen más a helyzet, mindössze meg akarja mozgatni magát, holnap játszik, számomra megtiszteltetés, hogy a tréning-partnere lehetek, egyébként is kijelentette, hogy csak jelzi az ütést, itt ez a lány, ez is hallotta.

— Üss, kis csacsi — buzdított Kupás —, üssél bátran, teljes erődből, először a védekezést akarom gyakorolni.

Kezdett nekem a dolog nem tetszeni.

Itt valami nincs rendben.

Még hogy én üssem meg Kupást?! És mi az, hogy a védekezést akarja gyakorolni?! Mindenki tudja, hogy Kupás nem védekezik, sőt magára csalja az ellenfelét, akár többször meg is soroztatja magát, csak hogy egy alkalmas pillanatban kirobbanhasson a jobb egyenese, amelyik olyan, mint a lórúgás . . .

Ismételt felszólítására azért kissé közelebb léptem, és jóval az ütéstávolság határán kívülről néhány tapintatos egyenest küldtem nagyjából abba az irányba, ahol ő leeresztett karokkal állott.

— Hát ez így nem jó — rázta meg a fejét bosszúsan —, majd megyek én előre.

És ő jött előre.

És én mentem hátra.

Tudniillik a dolog most már egyáltalán nem tetszett nekem. Vajon miért lógtak el a többiek? Mit keres itt ez a lány? Kupás talán előtte akarja produkálni magát, és én leszek az áldozati bárány?

Úgy tűnt, hogy balsejtelmem igaznak bizonyul. Egy-két olyan ütés zúgott el a fülem mellett, hogy a szelétől is kivert a hideg veríték. Halk áldást mormoltam magamban, hogy néhány hét alatt mégis csak besulykoltam az elhajlásokat, eddig ez a tudományom mentett meg. És az, hogy Kupás lassú volt, a túlságosan kötött izomzatú ökölvívók mind lassúak.

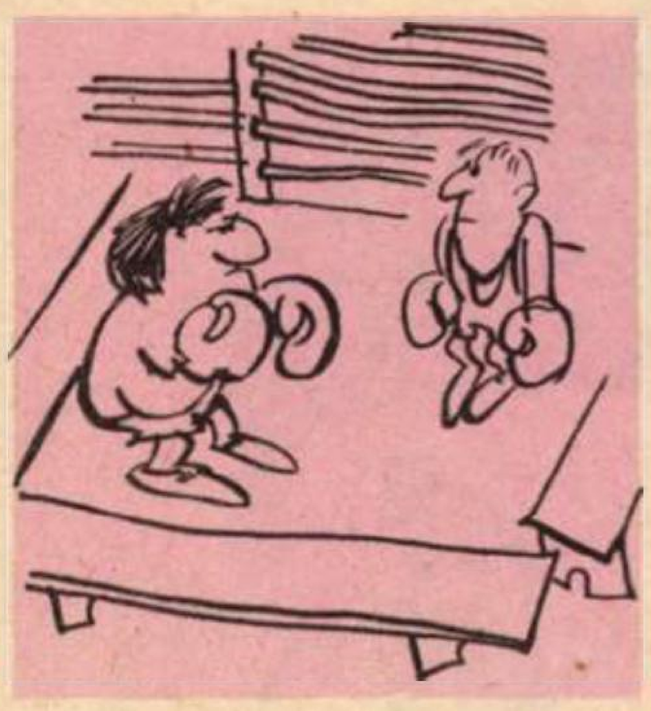
Elkezdődött hát a fogócska, minden idegszálammal csak arra vigyáztam, hogy a közelembe ne férkőzzön. Vagy kétszer végigtáncoltuk a tornatermet, ő előre, én hátra, már róla is csurgott a veríték, nem mosolygott, viszont a lány felfel kuncogott a széken, hármunk közül egyedül ő szórakozott jól.

Kupás megállt.

Tisztes távolban megálltam én is.

— Kis csacsi — mondta lihegve —, te összetéveszted a bunyót a mezei futással. Gyere, csináljunk ringet.

Odalépett a hosszú tornapadhoz, megfogta a végét, intett, hogy fogjam meg a másik végét. A tornaterem sarkába vittük, hoztunk még egyet, így aztán ki-

alakult egy négyszög, amelynek egy-egy oldalát a bordás falak, két oldalát a tornapadok alkották. Itt folytattuk a macska-egér harcot, az egérre nézve lényegesen rosszabb feltételek között. Mindenesetre úgy mozogtam, hogy sose a bordásfalak, hanem mindig a padok legyenek a hátam mögött, és ha már Kupás ütőtávolságba került, szórakozottan átléptem a padon, ilyenkor Kupás arca görcsbe rándult a dühtől, a lány pedig felvisított, annyira mókásnak találta, pedig én a bőrömért ravaszkodtam.

Sajnos, ezt a trükköt nem lehetett a végtelenségig folytatni. Annyira lelassultam, hogy ellenfelem mégiscsak beterelt az ellenkező sarokba, oda, ahol a bordásfalak elzárták a menekülés útját.

Kupás ott állt előttem és én tehetetlenül meredtem a hátrahúzott jobb öklére, még egy pillanat és jön a lórúgás . . . A kesztyűim is mintha ólomból lennének, lógnak a karjaim; semmi sem véd Kupás jobbegyenesétől . . . És még a lábaim is! Pár perce még mennyire számíthattam rájuk, tessék, most remegnek a kimerültségtől . . .

Hopp!, hirtelen ki is csúsztak alólam, leültem a földre.

És ebben a pillanatban zúgott el a fejem fölött a rettenetes jobbegyenes, bele a bordásfalba.

Egy nagy reccsenés!

Egy szörnyű ordítás!

Mint varázsütésre, úgy tűnt el a fáradtságom. Felugrottam, körül se néztem, repültem az öltözőbe, magamra kaptam az inget, a nadrágot, már kint is voltam az utcán, futás haza tornacipőben . . .

Két vagy három nap múlva a Baross utcai Tantusz mozi bejárata előtt vettem észre Kupást. Lánnyal volt most is, egy másik lánnyal. A jobb keze könyékig gipszben, felkötve a nyakába, mintha egy extraméretű pólyásbabát dajkált volna.

Ez után a VAC-ba se jártam le többé, abbahagytam az ökölvívást. Minek is folytattam volna?! Harcképtelenné tettem egy elsőosztályú bokszolót, a nagy Kupást!

Ebben a sportágban elértem a legtöbbet, amit elérnem adatott és bölcsen, sikeres pályafutásom csúcsán vonultam vissza.

Kürti András

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

**MINI VÁRÓ—
MINI KULTÚRA**

Rossz sorsom úgy rendelte, hogy január 11-én este néhány órát kellett töltenem a Keleti-pályaudvar mini kultúr-várótermében. A régi helyiség háromnegyedét ugyanis spanyolfallal szükségétteremmé leválasztották.

Ettől mini a váró. Ami pedig a kultúrát illeti... Nos, nem találni itt egy újságot, folyóiratot, könyvet! Nincs rádió, sem televízió! De nincs csend se, mert a spanyolfalon túl „nagy a zsivaj-lárma".

Hiányzik a kényelem is. A tenyérnyi presszószékek mindenhová valók, csak váróterembe nem. Nincs függöny az egyetlen ajtón, de a társbérleti étterem ablakait és üvegajtóit kulturált módon elegáns maxi-függönyök borítják! Nincs továbbá e kultúrhajlékban egyetlen fogas se! A szomszédos helyiségben 14 fogas teljesít szolgálatot.

Van viszont füst és bűz korlátlan mennyiségben. A két dohányzást tiltó tábla és a szigorú portás itt ugyan nem enged senkit se rágyújtani, de sajna, a spanyolfal nem hatásos füstszűrő berendezés! Az asztalakon, székeken, bőröndökön szédítő meredek kabáthegyek emelkednek, melyeknek csúcsai a gomolygó füstfellegekbe vesznek...

Az ország legnagyobb vasútállomásának ennyire mini a váróterme és a kultúrája!

Füstös Jenő
Mezőtúr

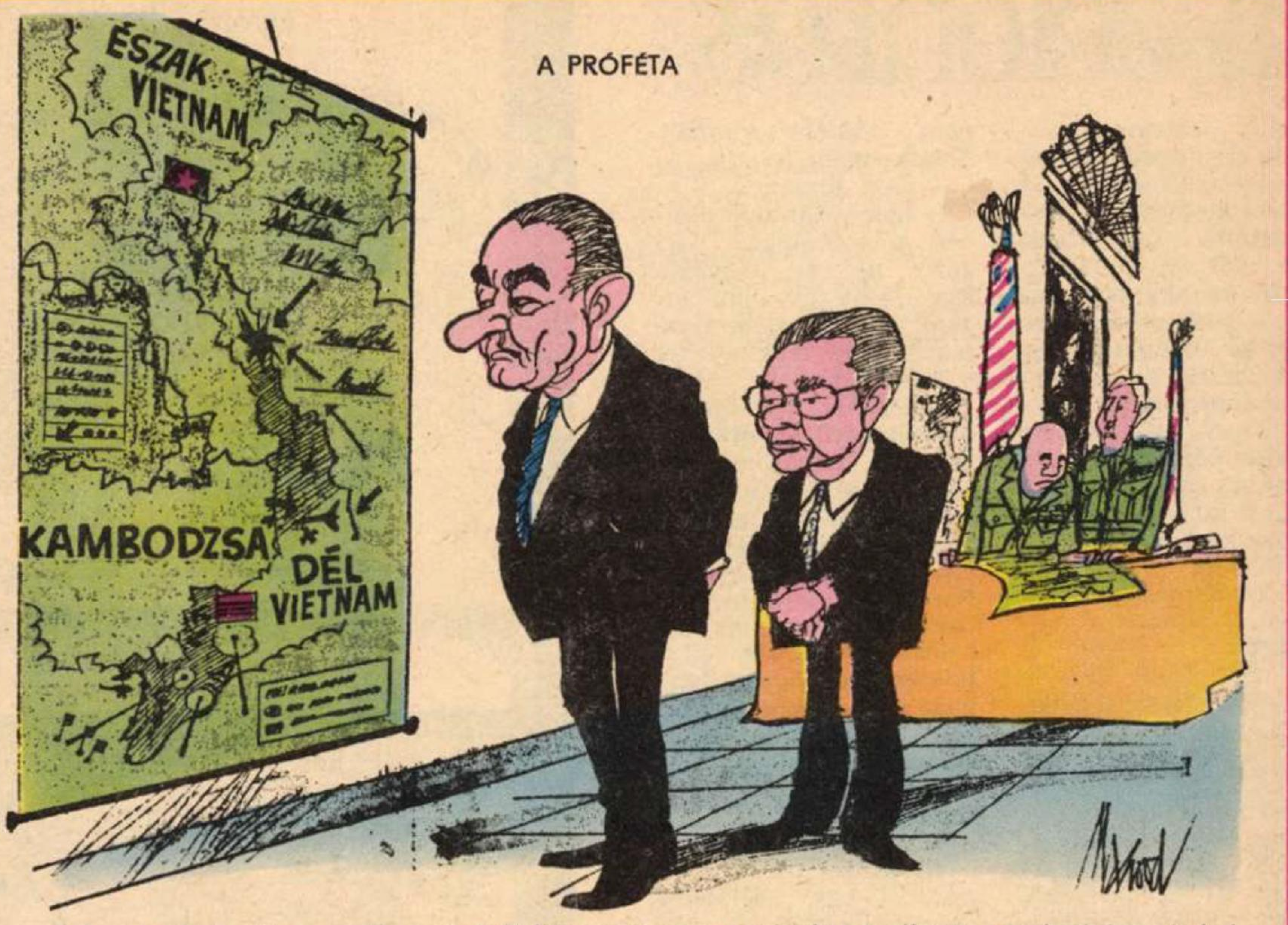
A VÉR VÍZZÉ VÁLIK

Egy 47 éves Miami-i férfiút példás magaviseletére való tekintettel szabadon bocsátották. Az illető majdnem 4 dollár értékű árut lopott egy áruházból, de azóta fegyelmezett magatartásával és erkölcsös felfogásával bebizonyította, hogy csak pillanatnyi megtántorodásról lehetett szó.

Az illetőt Albert Francis Capone-nek hívják.

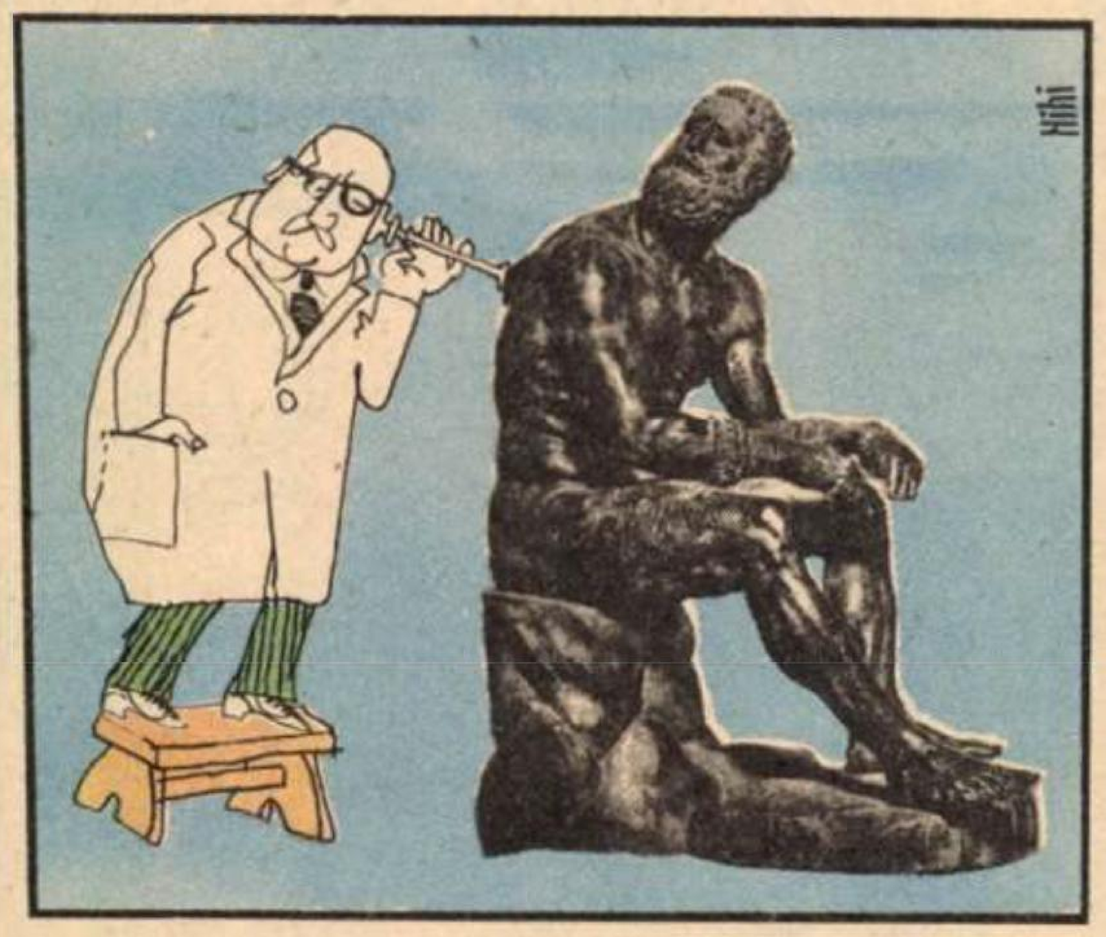
Édesapja Al Capone néven a húszas években ismert személyiség volt Chicagóban.

A PRÓFÉTA

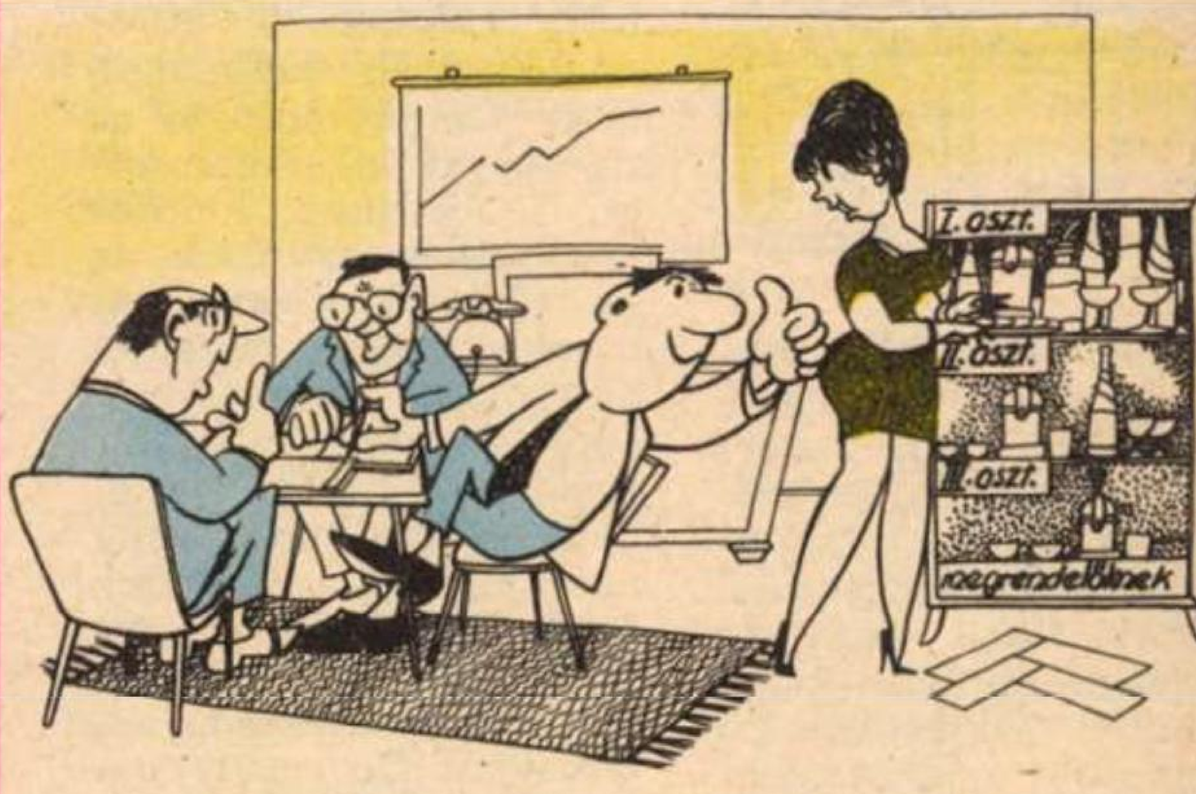

Johnson: Azt utálom, amikor rá kell kényszerítenem a népekre az életet, a szabadságot és boldogságot!
(A londoni „Times"-ból)

SPORTORVOSNÁL

PROTOKOLL

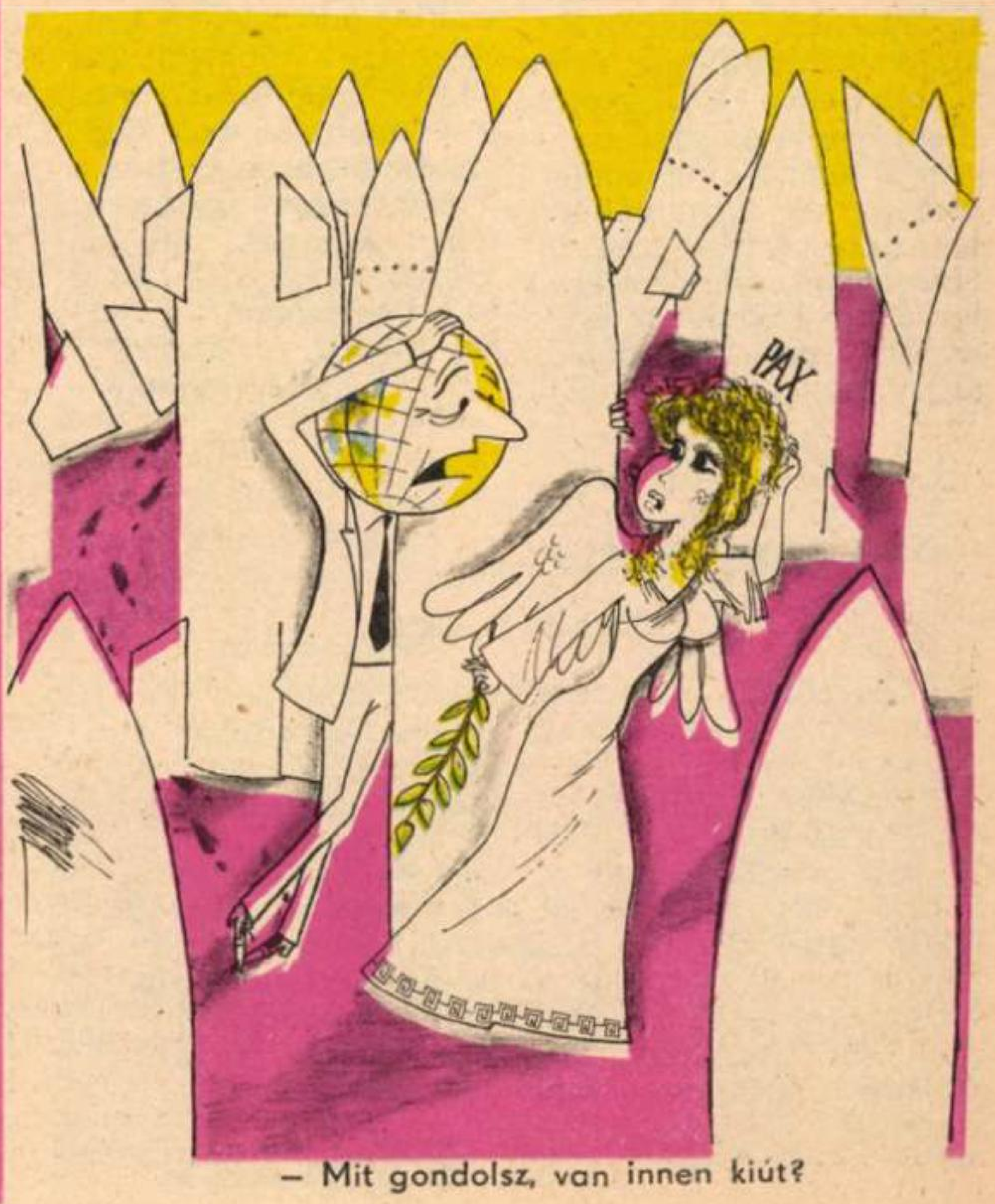
– Pszt, ezek külföldiek, a legfelső polcról kérek!

SZORGALMAS DOLGOZÓ

– Szeretnék ma túlórázni, hogy befejezhessem a pulóver ujját!

LABIRINTUS

– Mit gondolsz, van innen kiút?

a jelentés

Egész testemben remegve nyitottam be az osztályvezetőmhöz. El voltam készülve a legrosszabbra is. Szinte már láttam magam, amint munkakönyvemmel a zsebemben baktatok az utcán italbolttól italboltig és nagybácsitól keresztapáig. Gyámoltalanul toporogtam az ajtó közelében, arra számítva, hogy úgysem belülről kell becsuknom, hanem kívülről. De nem így történt.

Az osztályvezető valósággal olvadozott a nyájasságtól.

— Hát igen. Erre a munkára büszke lehetsz. (Eddig sohasem tegezett: ez jó jel!) Bátor, szókimondó jelentést tettél az asztalra. Sietve kijelentem, hogy minden betűjével egyetértek. Én lennék a legboldogabb, ha így, ebben a formában kerülhetne a Felsőbb Szerv elé. Félre ne

érts, én itt, most, azonnal, habozás nélkül aláírnám, ha nem ismerném a szituációt. De sajnos, ismerem, nagyon jól ismerem. Nézd csak, te még fiatal vagy és tapasztalatlan, nem szerezhettél jártasságot a magasabb diplomáciában. Idővel majd te is megérted, hogy az effajta nyers, őszinte fogalmazással semmire sem megy az ember. Nagyon sok függ a csomagolástól. Finoman, árnyaltan, sejtelmesen, egyszóval diplomatikusan kell érzékeltetnünk a helyzet ellentmondásosságát. Legyen a jelentés elgondolkoztató, de ugyanakkor senkit se sértsen meg a hiúságában, ne inspiráljon olyan következtetést, mintha mi okosabbak akarnánk lenni azoknál, akik odafent vannak. Értesz engem?

— Azt hiszem...

— Igen? Hát akkor ebben a szellemben dolgozd át a jelentést. Egyébként javasolni fogom, hogy elsejéig visszamenőleg emeljék fel a fizetésedet...

Két héttel később ismét hívatott az osztályvezetőm. Délcegen, magabiztosan léptem be az ajtón, akár egy győztes hadvezér.

— Szervusz, kérlek. Parancsolj velem — mondtam és hanyagul belesüppedtem egy öblös fotelba. Bevallom, titokban arra számítottam, hogy előléptet a főnök: előadóból főelőadó leszek. De nem így történt.

— Micsoda blamázs! — rezzentett fel ábrándjaimból egy félelmetes oroszlánüvöltés. — Lesül a képemről a bőr! Így bízzon meg az ember a közvetlen munkatársaiban! Van fogalma, mit csinált velem? (Ismét magázni kezd: ez rossz jel!) Lehetetlenné tett, knockautolt. Honnan vette a bátorságot, hogy ide csempéssze az asztalomra azt a rózsaszínű, ibolyaillatú, holdfényes jelentést? Csak az az áldott jó szívem lehet az oka, hogy a nevemet adtam egy ilyen finomkodó, diplomatikus frázisoktól hemzsegő mellébeszéléshez, ami csak arra jó, hogy a Felsőbb Szerv figyelmét elterelje a valóságos helyzetről és a tényleges problémákról. Ön rútul visszaélt a bizalmammal. Ezek után, azt hiszem nyilvánvaló, hogy mi többé nem dolgozhatunk együtt. Ami pedig a jelentést illeti, majd megcsinálom magam. Bátor, szókimondó jelentés lesz. Nyersen, köntörfalazás nélkül fogalmazom meg a mondanivalómat. Úgy, ahogy azt a helyzet és a Felsőbb Szerv megköveteli. Apropó! Mielőtt végleg eltávoznék, adja le a titkárságon a jelentés eredeti változatát!

Böcz Sándor

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

CSUKJÁK BE!

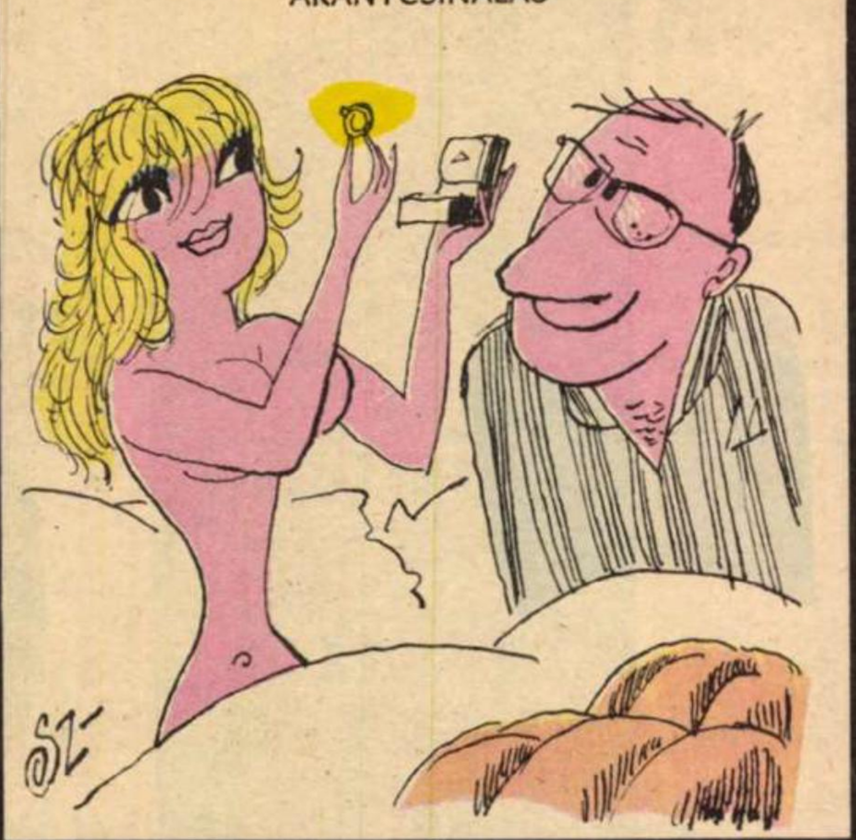
Az elmúlt télen szóvátettem, hogy a villamosokon a behajtható peron-oldalajtókat a nagy hidegben sem csukják be a kalauzok. A Fővárosi Villamosvasutak Igazgatósága 137 354/1967. sz. levelében közölte is velem, hogy a kalauzoknak „*... ezt a kérdést február hónapban újólagos oktatás tárgyává tettük*". Ez nem lehetett túlságosan hatékony módszer, mert az idei télen is csontig hatóan fütyül keresztül a szél a nyitott peronokon.

Úgy látszik, nem ártana ezt a témát az idén ismét „*újólagos oktatás tárgyává*" tenni!

Csapó György
Bp. IX., Hámán Kató 20.

EGY KIS KÉMIA

ARANYCSINÁLÁS

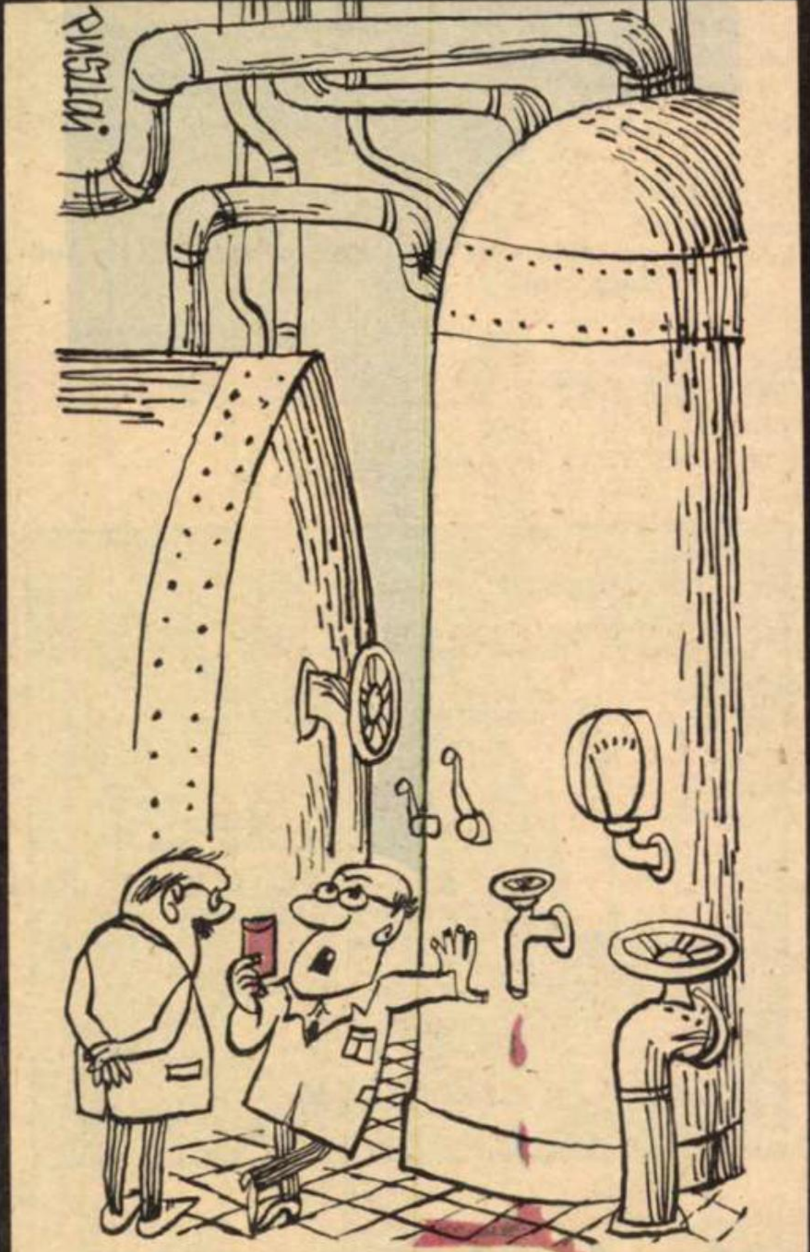

– Az SZTK-orvosom csuda jó orvosságokat ír fel!

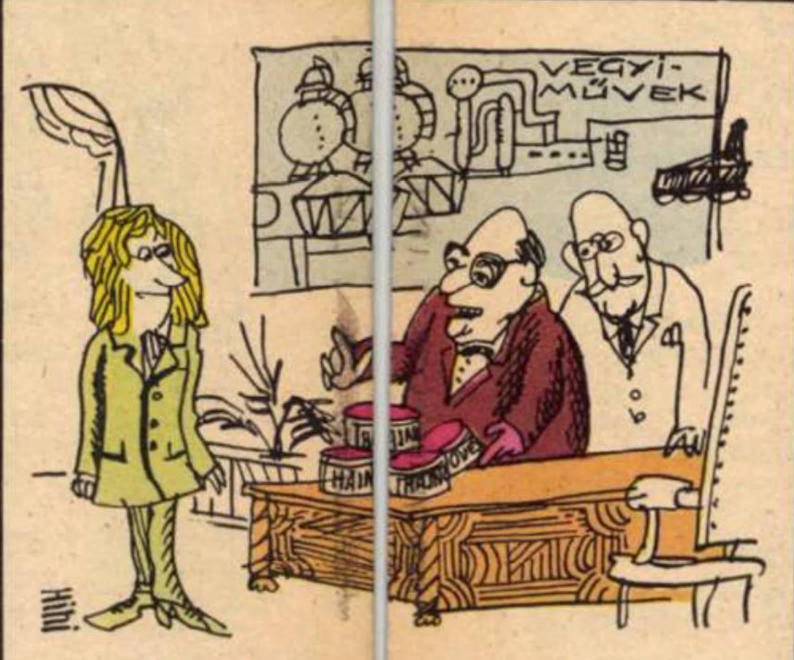

– Nagy ég! Műhó esik!

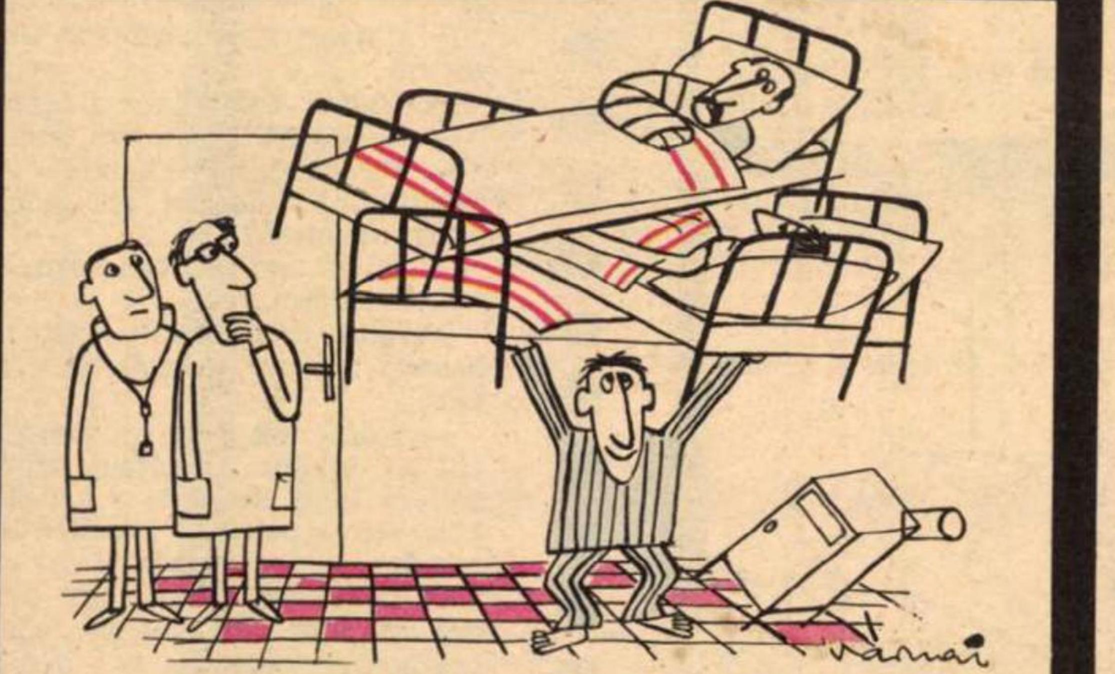

ÚJ CIKK

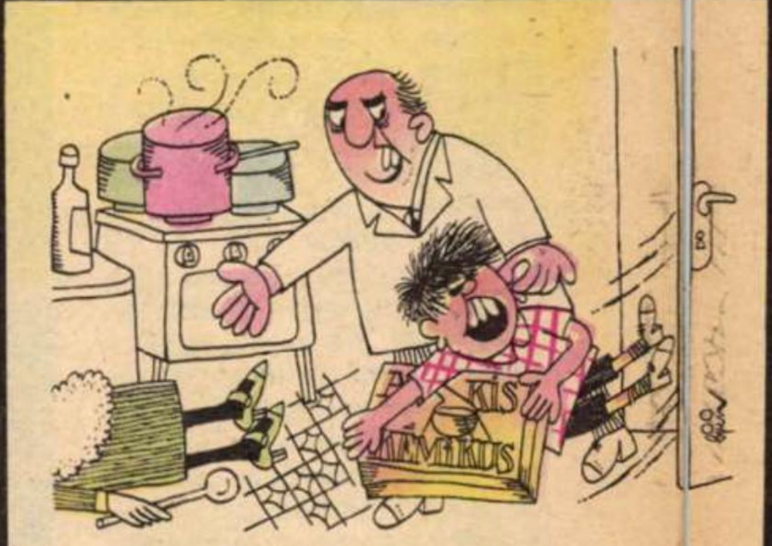
– Illatszernek kellemetlen illatú, ételízesítőnek keserű, mosószernek ragad, ragasztónak színes, festéknek csúnya... Milyen címen lehetne eladni?

– Te fogod a hajnövesztőszerünket külföldön értékesíteni!...

– Azt hiszem, az erősítő gyógyszert csökkenteni kell...

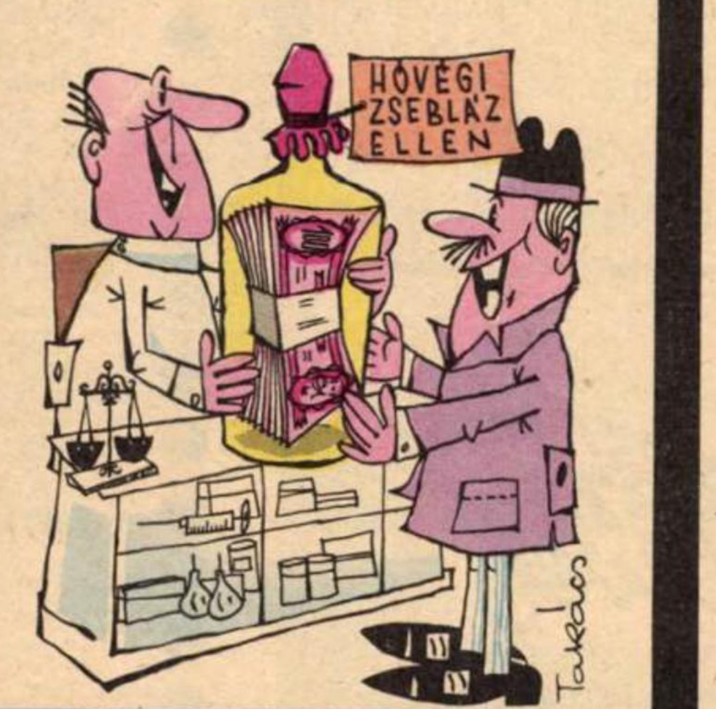
– Már megint mit tettél a levesbe, te gézengúz?

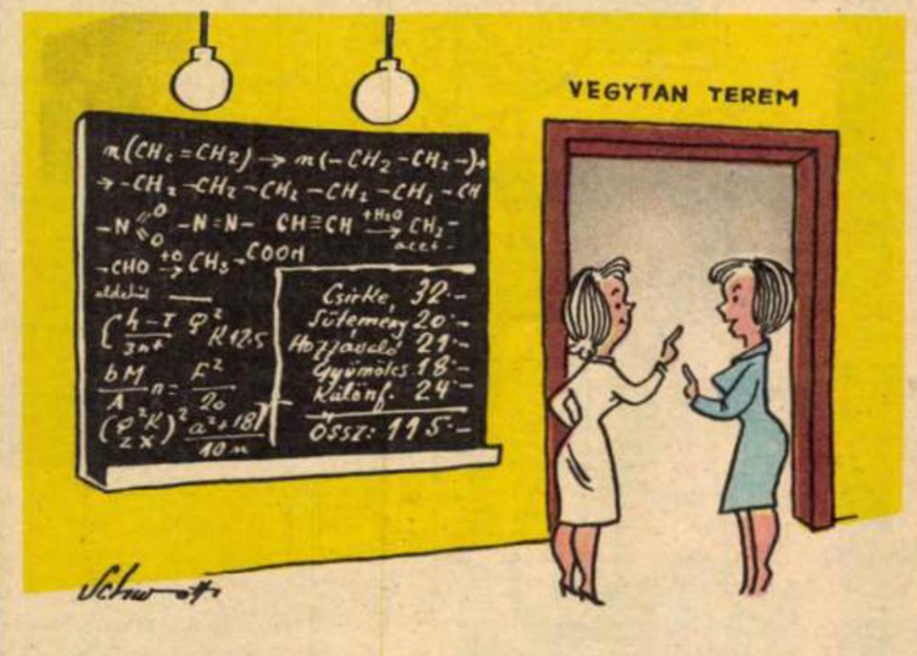
AZ ELSŐ EBÉD

– Mama! Hogy lesz a vízből leves?

CSODASZER

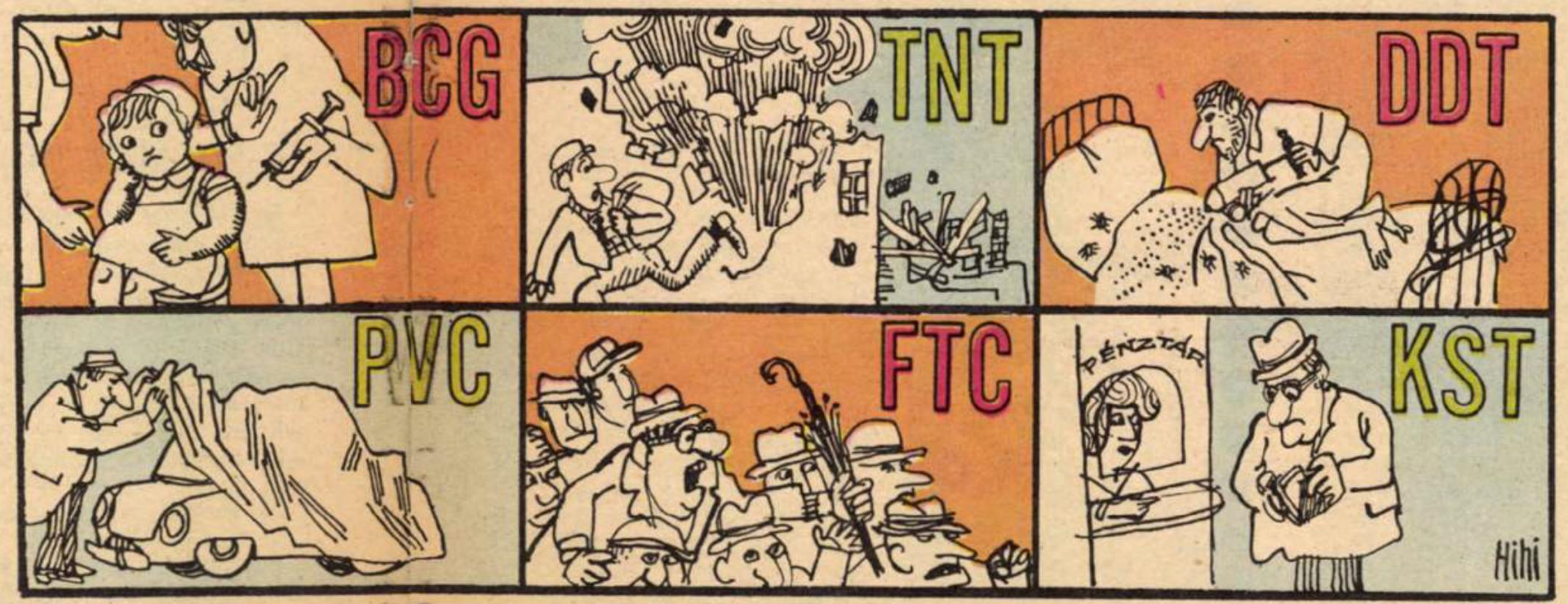

SZAKMAI MEGBESZÉLÉS

– Na, ugye mondtam, hogy százhúsz forintból kijön egy vasárnapi ebéd!

ÉLETÜNK ÉS A VEGYÜLETEK

Kedves Ludas!

Reggel kilenckor megismerkedtem egy végtelenül bájos kislánnyal, a Népköztársaság úti Brazil eszpresszó előtt.

A kislány akkor már ott állt az egyik kapu előtt és mikor elmentem mellette, megszólalt:

— Bácsi kérem, vigyél el az oviba!

Nem várt választ tőlem, nem vette figyelembe elképedésemet, nem magyarázott semmit, csak kinyújtotta felém a kezét, s elindult velem a Liszt Ferenc tér irányába. Csak az Ady szobor előtt kaptam újra levegőt.

— S azt legalább tudod, hogy merre van az ovid? — kockáztattam meg a kérdést

— Csak gyere velem, majd vezetlek!

Nem volt mit tennem, mentem. Kétszer átkeltünk az úttesten, s olyankor megrángatta a karomat: „Vigyázz bácsi, ott jön egy autó!" A könyvesboltnál bekanyarodtunk a Liszt Ferenc térre. Hogy a leányka ne higgyen félszegnek, beszélgetni kezdtem:

— Mi van a dobozban?

— Abban van a cipőm, a kötényem, a babám, és a vajaskenyér — sorolta precízen a leltárt a kislány. Miután ismét átkeltünk egy kocsiúton, becsalt a Paulay Ede féle sikátorba.

— És mondd, máskor kivel mész az oviba?

— Mindig van egy bácsi vagy néni az utcán.

Elérkeztünk az egyik kapuhoz.

— Itt az ovi! — mondta és megállt.

— Fel tudsz egyedül menni?

— Igen. Nem vagyok én kisbaba! Szia! — fejezte be sértődötten és egy szempillantás alatt eltűnt.

Mi lesz akkor, ha valamelyik napon a kedves kislány nem egy ilyen jámbor aszfaltbetyárra talál, mint amilyen én vagyok?

Albán Frigyes
Budapest

A Ludasban „Etetés" címmel megjelent kedves — és helyénvaló — írásba néminemű névhiba csúszott, azaz a Bódog (Félix) összekeverődött a Frigyessel, azaz Friedrichhel. A derék „kockás" báró, intendáns és a Közmunkatanács elnöke soha nem volt Félix, hanem mindig Frigyes. Podmaniczky Frigyes.

D. F.
Budapest

A Magyar Nemzet január 17-i számában olvastam egy kishírt, így kezdődött:

„Ismeretlen tettes betört Papp Györgyné vértesi asszony lakásába..."

A továbbiakból aztán világosan kiderült, hogy az ismeretlen tettes Szalattyán Miklós 24 éves hajdúszoboszlói rakodómunkás volt, akit a rendőrség röviddel a betörés után elfogott és aki beismerő vallomást is tett.

Lehet, hogy a cikkecske első mondata megírásakor még ismeretlen volt a tettes, de mire a második mondatra sor került, már fülöncsípték?

I. S.
Budapest

Ezúton kérem a szerkesztőséget, hogy ha a jövőben a Ludas Matyinak ilyen vagy olyan különkiadványa jelenik meg (Kis Ludas, Ludas Magazin stb.) a hetenként megjelenő, immár díszes kivitelű és igen mutatós Ludas egyik oldalán tájékoztassák az előfizetőket, illetve a rendszeres olvasókat, mert ezek megjelenéséről — legalábbis vidéken — többnyire csak elkésve értesülünk.

Dr. P. A.
Kisújszállás

Kezdetben vala az áldatlan emlékű zacskós húsleves, majd követte őt a jóízű és hamarosan közkedveltté vált Rekord leveskocka. Mit gondolsz, kedves Ludas, nem onnan nyerte vajon a nevét, hogy az üzletekből rekordidő alatt eltűnt?

J. Á.
Budapest

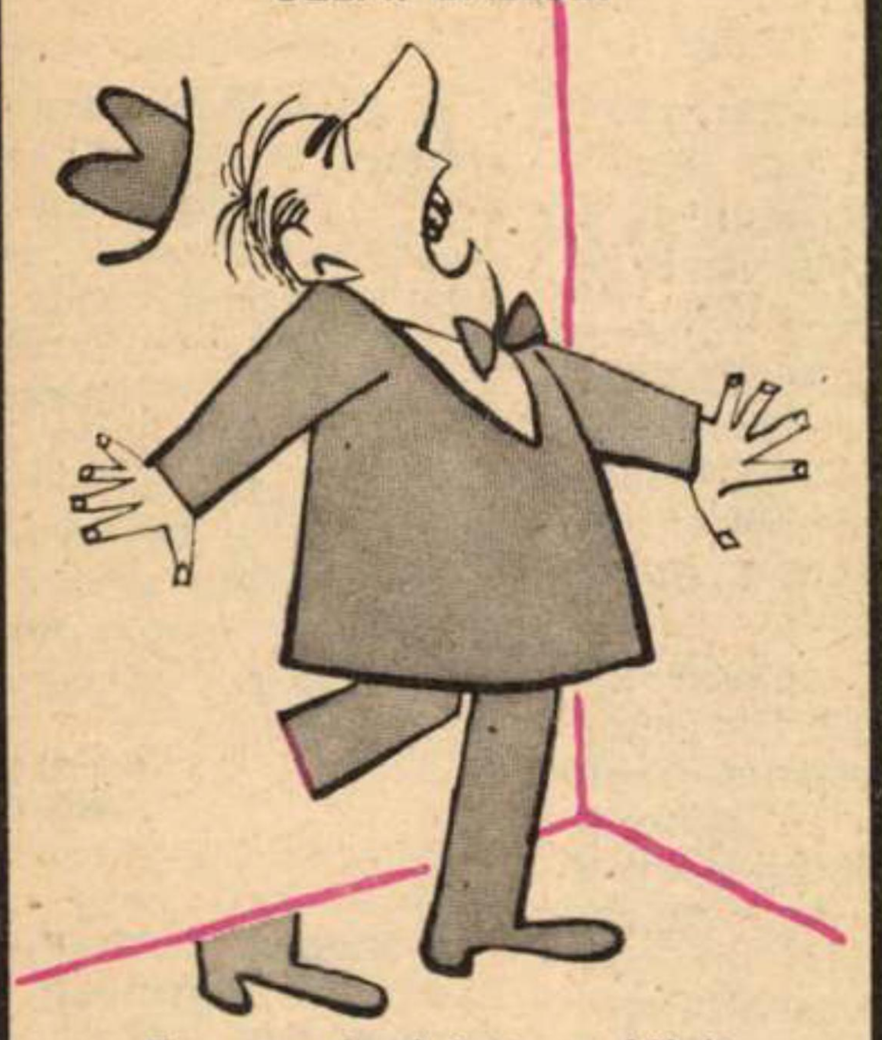
AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

„Szabálytalan szerelés" című cikkük nyomán vizsgálatot folytattunk és megállapítottuk, hogy a fél panasza jogos volt. A hibát még a közlemény megjelenésének napján kijavítottuk.

Békési Dezső ig.
Fővárosi Jav. Szer. V.

PUSZTAI: A RAJZOK ÉLETÉBŐL

ÜZEMI BALESET

Egy vonal elvágta a lábát

KÉNYES RAJZ

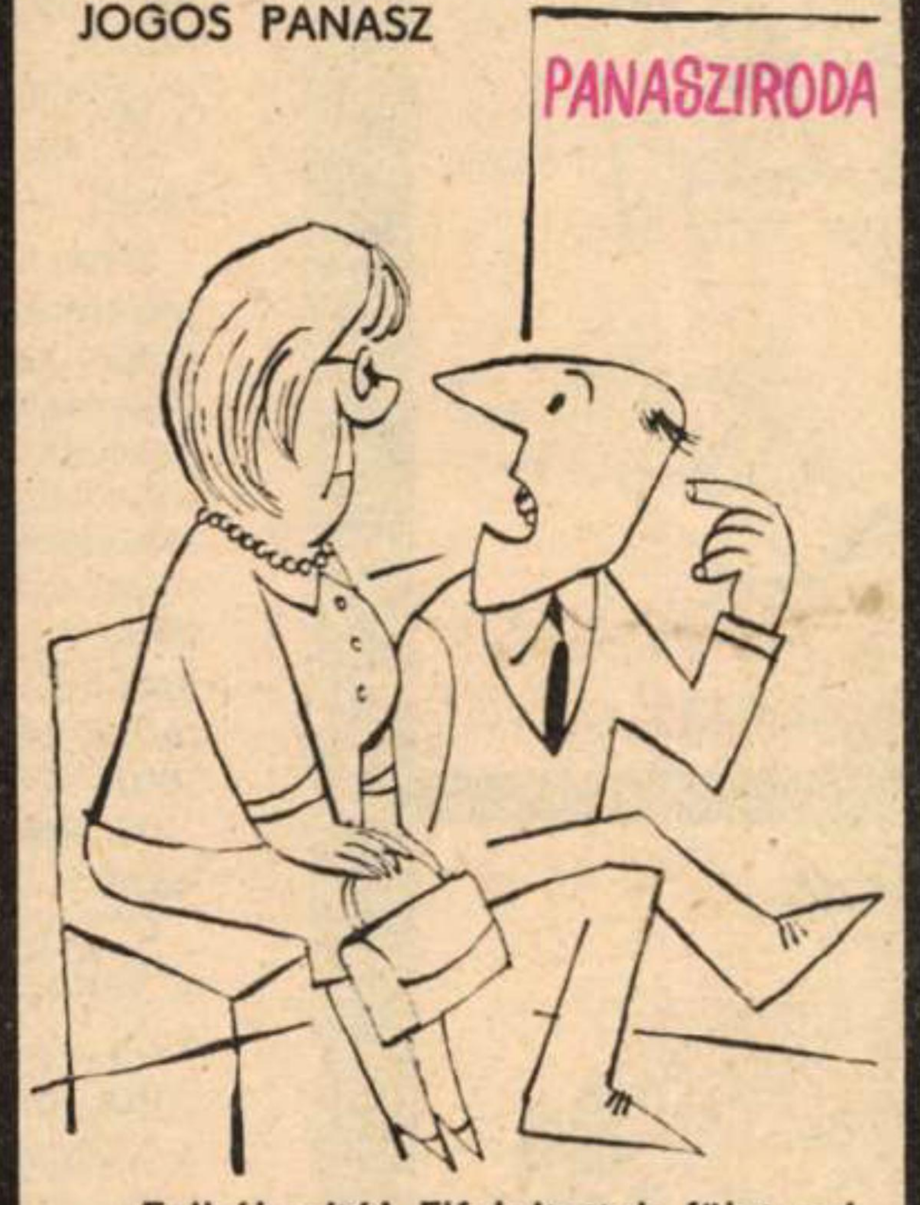
– Hiába minden! Nem tűri a nyomdafestéket!

ELLENTÉTEK FEHÉREK ÉS SZÍNESEK KÖZÖTT

– Ezt is túl színezték!

JOGOS PANASZ

– Felháborító! Elfelejtettek fület rajzolni!

KÖSZÖNŐ- és PANASZ-levél

Régóta büszkén figyelem, hogy a különféle helyszíni színházközvetítések alkalmával az alacsonyan elhelyezett, esetleg a világot jelentő deszkapadlók repedéseibe süllyesztett mikrofonok milyen korszerű tökéllyel tudják már visszaadni az illető tragédia, vígjáték vagy operett művészei által előállított padlónyikorgásokat, bútorrecsegéseket, csizmaropogásokat. Végre a sok gyönge próza és zene helyett ma már vidékről is fővárosi nívójú lódobogást lehet hallani, lengesúlyú angyalkák libbenései közben is.

Ez a közvetítési mód nekem azért is tetszik, mert leköti a rádióhallgatót vagy a tévénézőt, mind a robajkedvelőket, mind a halkfinom árnyalatok szerelmeseit, mint amilyen például én vagyok, ki azelőtt vígan csináltam mást közvetítés közben, de mostanság csak odakoncentrálok, hegyezem a fülem, és csak faggatom a feleségemet: „Nem értem, fiam, mit ropognak?"

Mindezért köszönet a helyszíni közvetítések rendezőinek, akiknek sikerült eltüntetniök az egyes előadások közt eladdig tapasztalt, hallatlan nívókülönbségeket. Mostmár egyformán recseg-ropog az egész drámai világirodalom, nemzetiségi és műfaji különbségekre tekintet nélkül.

Ez a bajom is az egésszel, amiért dícsérő hangom most panaszosra vált. Megfigyeltem ugyanis, hogy sajnos, a világot jelentő deszkák, a kulisszák és a színpadi berendezések nem recsegnek a műfaji törvények szerint. Több előadást is végighallgattam, amelyekben minden színész — főszereplő és epizódista, hősszerelmes vagy intrikus, tragédiában vagy komédiában — ugyanúgy ropogott, akár mai bohózatot, akár klasszikus verses drámát dübörögtek be az országnak. Egy forradalmi műben pedig teljesen elmosódott a közvetítésben, hogy mikor sétálgat békésen és mikor ágyúz az ellenség, ezért a leghozzáértőbbek is csak a másnapi kritikából tudhatták meg, mi dübörög ott a síkon, távolban.

Alföldi Imre

Átlényegítés a divat

A lapszerkesztő homlokára tolta szemüvegét, lesújtó tekintetet vetett rám, és így szólt:

— Maga megőrült.

Nem is kérdezte. Állította. És És visszadobta benyújtott versemet. Pedig szép költemény volt. Így hangzott:

Szeptember végén

Még nyílnak a völgyben a kerti virágok,
Még zöldell a nyárfa az ablak előtt,
De látod amottan a téli világot?
Már hó takará el a bérci tetőt.

S a négy gyönyörű sor alatt a költő neve. Az enyém.

Bosszúsan csóváltam a fejemet:

— Sérteget? Miért őrültem volna meg?

— Na hallja! Petőfi-vers töredékét adja ide nekem, mint sajátját! Ezt közöljem a lapomban, a maga nevével?

— Miért ne? — mondtam, és kényelmesebben elhelyezkedtem.

Láttam, csodálkozik. Felmarkoltam hát a lap ott heverő néhány számát, belelapoztam, és mutattam neki:

— Nézze ezt a rajzot. Meg ezt. Aztán nézzen körül az utcán: plakátok, árucsomagolások, satöbbi. Nyissa ki a szemét a villamoson, és figyelje a könyvcímlapokat. Minden második, lassacskán minden egyes rajz ollóval és ragasztóval készül, nem ceruzával. Hol egy ötvenéves újsághirdetés, hol egy mai fotó, hol egy középkori fametszet vagy százéves dagerrotip, hol pedig egyszerűen egy külföldi képeslap kiollózott képe. A rajzolónak szabad, a költőnek nem? Én is ollóval vágtam le a Petőfi-vers első négy sorát.

A szerkesztő új cigarettára gyújtott:

— Maga ezt nem érti — szólt, és lebecsülte értelmi képességeimet. — Igaz, hogy a rajzolóművészek mostanában sűrűn nyúlnak ollóhoz és ragasztóhoz; de ők nyersanyagként használják föl a maga által említett izéket. Új kompozícióba helyezik őket, alkalmazzák és módosítják, montírozzák, adaptálják, adjusztálják, szervírozzák egyszóval: átlényegítik. És ez manapság divat a képzőművészetben.

— Értem — bólintottam okosan. — Adja csak ide azt a kéziratot.

Egy perc alatt átlényegítettem. Visszaadtam neki.

— Ez már egészen más — veregette meg vállamat a szerkesztő. — Így már eredeti a vers. Közölhető.

A következő héten meg is jelent a költemény. Így:

Október elején

Nyílnak a völgyben a kerti virágok,
Zöldell a nyárfa az ablak előtt.
Látod amottan a téli világot?
Hó takará el a bérci tetőt.

S a négy gyönyörű sor alatt a költő neve. Az enyém.

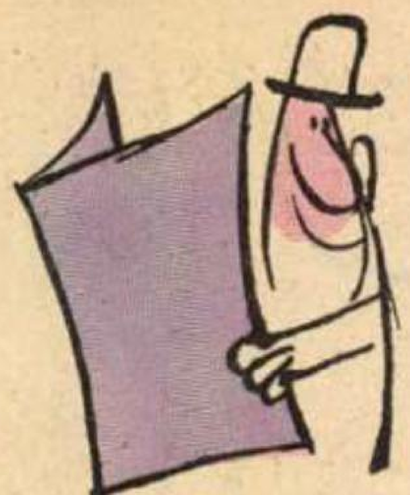
E. J.

ELEMI CSAPÁS

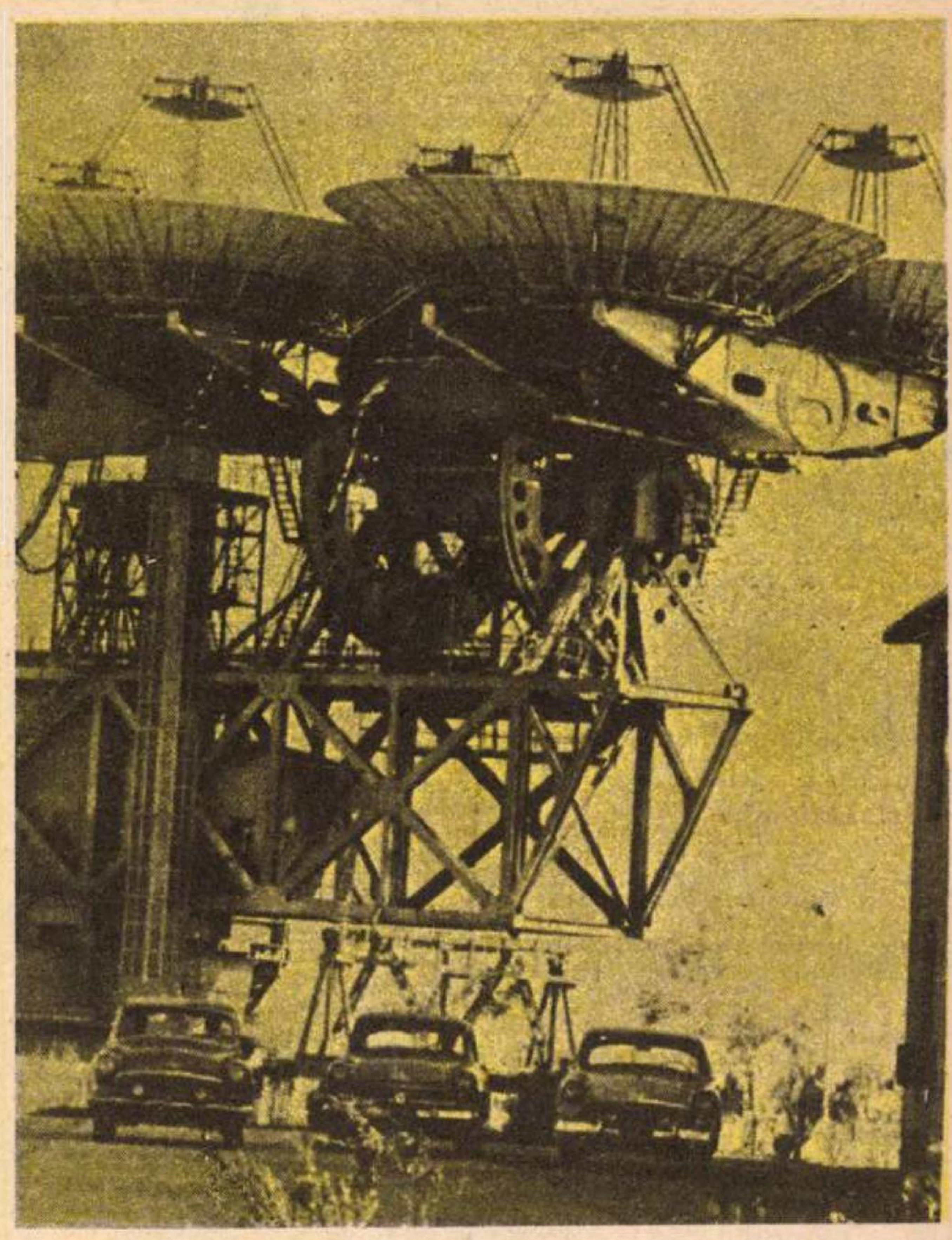
SAJDIK:

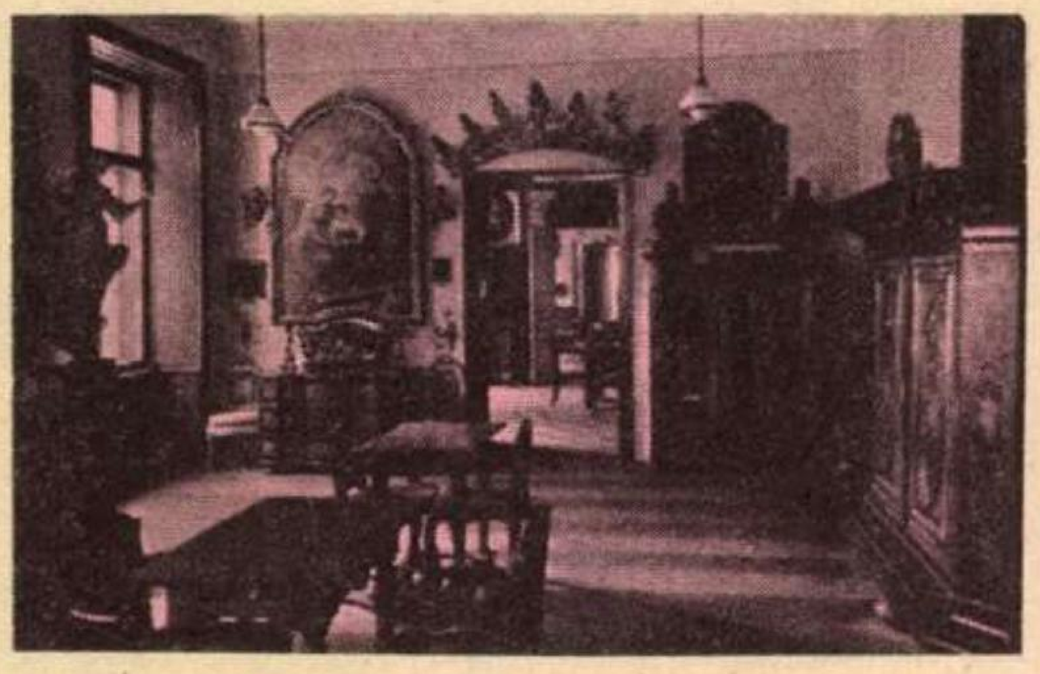
Képes APRÓ HIRDETÉSEK

A FEJLŐDŐ NYOMDATECHNIKA IMMÁR LEHETŐVÉ TESZI, HOGY LAPJAINK A JÖVŐBEN KÉPES APRÓHIRDETÉSEKET IS KÖZÖLJENEK.

HÁZTARTÁSI ÉS KISGÉPEK JAVÍTÁSA HÁZNÁL IS

BÚTOROZOTT ALBÉRLETI SZOBA SZERÉNY FIATALEMBERNEK KIADÓ.

HASZNÁLT HOLMIT, RÉGISÉGEKET, ÁGYTOLLAT, LIMLOMOT VESZEK.

VEGYE IGÉNYBE PÓTMAMA-SZOLGÁLATAINKAT!

SZILÁNKOK

KÖZLEKEDÉS

Egy zsúfolt 44-es villamoson hallottam, amint egy utas mérgesen rákiáltott a kalauzra:

— Magának is pont csúcsforgalomban kell utaznia?!

MEXIKÓ ELŐTT

A szomszédom is megkezdte a felkészülést Mexikóra. Tegnap bejelentette, hogy az én tévémen akarja végignézni a küzdelmeket.

FUTBALL

Barátságos futballmérkőzésnek nevezzük azt, ahol nincs kéz- és lábtörés, csak horzsolások és zúzódások.

ZSAROLÁS

Freimovicsné egy ákom-bákom betűkkel írt levelet mutat. Olvasom: „Tisztelt Freimovics úr! Helyezzen el 500 forintot e hét csütörtökön éjfélkor a Kamaraerdőben! A Fő útiól jobbra a negyedik bükkfa tövében. Ellenkező esetben reszkessen a bosszúmtól. A Fekete Kéz".

— Jelentette már a rendőrségnek? — kérdezem.

— Még csak az kéne. A levelet én írtam. Képtelen vagyok megkapni a férjemtől a kosztpénzt. Így talán sikerül.

A KÖLTŐ

A költő felesége így szólt a nagy lírikushoz:

— Fiam, írjál már egy verset a jégvirág illatú, hópehely könnyeket síró télről, a borongós decemberi hajnalokról. Hadd vegyük már meg azt az új konyhakredencet!

KÖZLEMÉNY

Megbízható nyugdíjas közlekedési balesetekhez szemtanúnak ajánlkozik.

TÁNCISKOLA

Olvasom a népszerű tánciskola plakátját: „Külön tánctanfolyam csak házaspároknak!" Minő szigorúság! Ideiglenesen összeköltözöttek, vagy csupán közös háztartásban élők nem sajátíthatják el a Hoppel-Poppel alaplépéseit?

PANASZ

A házunkban járó postás bácsi panaszkodik: Ha jó hírt hozok, mindenki barátságos hozzám, ha rosszat, haragszanak rám. El kéne intézeni, hogy ezentúl kizárólag jó hírek legyenek a világon.

NAPIHÍR

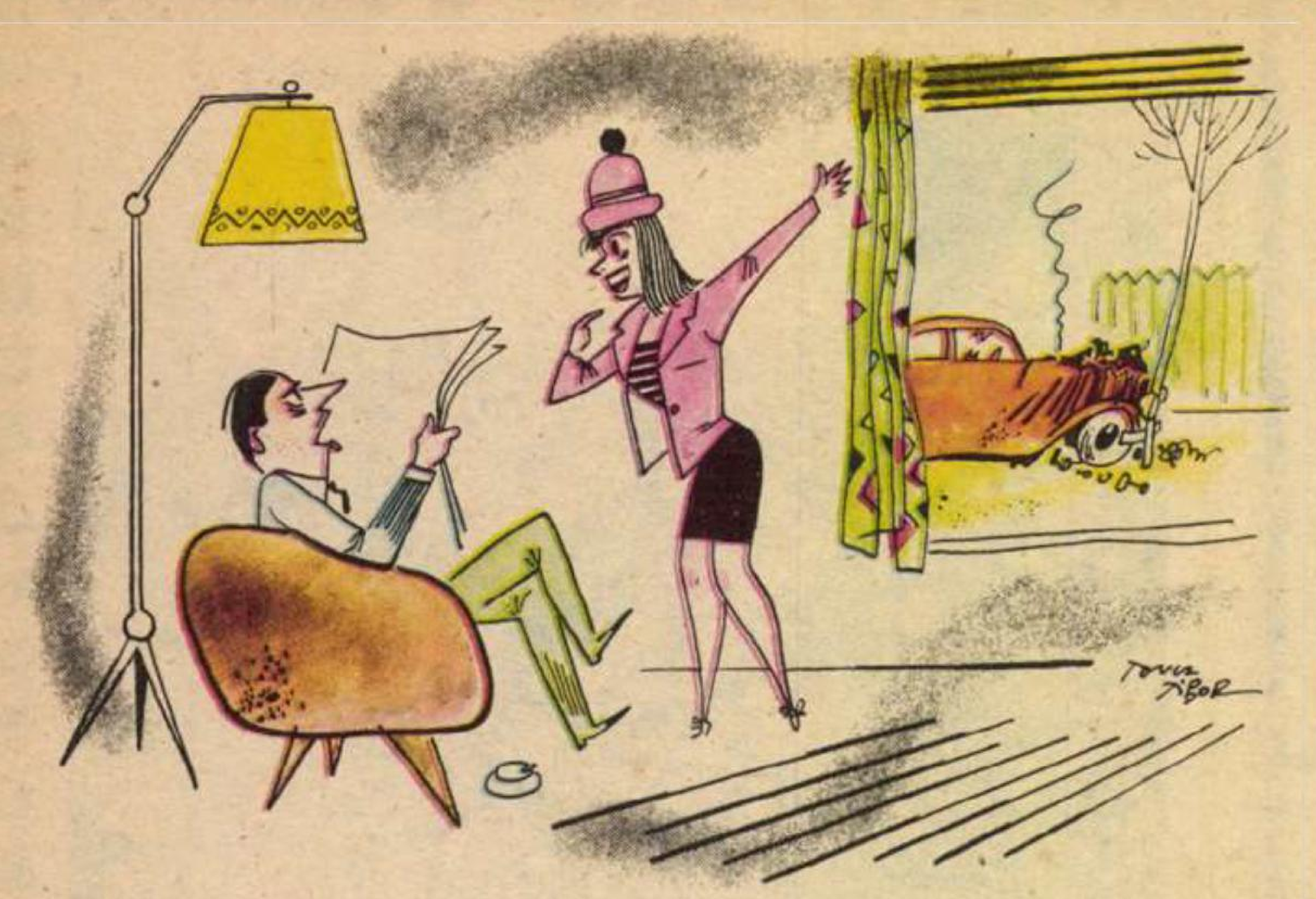
A XXIV. kerületben modern önkiszolgáló boltot nyitottak álkulccsal rendelkező betörők.

HÁZASSÁG

X. ötven évig élt boldog házasságban. Igaz, hogy ezalatt nyolc felesége volt.

Galambos Szilveszter

TANULÉKONY ASSZONYKA

– Nagyszerű, drágám! Ma végre megtanultam, hogyan kell az autót megállítani...

AZ OLIMPIA ÉVÉBEN

Az edző: Mondd, fiam, nem volna már itt az ideje leszokni ezekről a káros szenvedélyekről?

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KÜLÖNÖS TÖRTÉNET

Az alábbi történet bizonyára hihetetlennek hangzik; magam is kételkedném benne, ha a nyugdíjas asszonyt, aki elbeszélte, nem ismerném szavahihetőnek és ha nem volnának tanúi, akik megerősítik szavait. Előveszi a villamosbérletét és a személyi igazolványát.

— Tessék megnézni, engem ábrázolnak ezek a fényképek?

Megnézem, az azonosság kétségtelen. A bérletképen egy kissé másképpen van fésülve a haja és talán valamivel sorványabbnak látszik, de hamisítást igazán nem lehet ráfogni.

— Pedig — mondja — a villamoson rámfogta az ellenőrnő, hogy hamisítottam. Az utasok hiába mondták, hogy bizony én vagyok, nem hitte el; elvette tőlem és azt mondta, fizessek büntetésül huszonhat forintot. Mondtam, hogy nincs nálam annyi, erre, miután megnézte a személyi adataimat, adott egy csekket, hogy fizessem be az Akácfa utcai központban és elkobozta a bérletet. Elmentem az Akácfa utcába, elmondtam a dolgot, ott előkerült a bérletem és megállapították, hogy a fénykép csakugyan engem ábrázol, de azért csak fizessek be huszonöt forintot.

Megállítom az elbeszélést és megkérdezem tőle: — Milyen címen?

— Azon a címen, hogy elkobozták és most hajlandó visszaadni, ha fizetek. Egy asszony ott a védelmemre kelt és rájuk kiáltott: — Még ő fizessen ezért a zaklatásért? Micsoda dolog ez? — Ekkor azt mondták, hogy rendben van, három forinttal is megelégszenek. Szó szót követett; egy férfi, aki éppen ott járt, elővette a pénztárcáját és azt mondta: — Legyen már vége a vitának, itt van három forint! — Hát ezt a pénzt átvették és a bérletemet visszaadták.

— Nem kértek magától bocsánatot? — érdeklődöm.

— Azt nem, csak annyit mondtak, hogy ilyenféle tévedések bizony előfordulhatnak. Én meg örültem, hogy elmehettem, úgyis ráment a fél délelőttöm.

— De hiszen — mondom én — magának tulajdonképpen kártérítés járna azért a fél délelőttért, a zaklatásért, meg azért hogy hamisítással vádolták. Csak följelentést kellene tennie.

— Dehogy is teszek följelentést! — tiltakozott ijedten. — Még hogy beidézzenek, meg kihallgassanak, amikor annyi a dolgom! Hiszen én, ha lett volna nálam elég pénz, már villamoson kifizettem volna a huszonhat forintot, csak hagyjanak engem békében! Már bánom, hogy elmondtam magának az egészet!

Ennyi a történet és ez az, amin el lehet gondolkozni. Visszaemlékezem egy tavalyi esetre. Amerikai vendégeim, akik negyven éve élnek Los Angelesben, meglátogatták óhazájukat, nem tudták, mit jelent a KN és gyanútlanul felszálltak a 28-as villamos első kocsijára. Nem tartották nagy esetnek, hogy büntetést kellett fizetniök, csak egy kissé csodálkoztak ezen a kitűnő idegenforgalmi propagandán. De ők, ha tudatlanul is, megszegték a szabályokat. Ez az asszony azonban ártatlan.

Nyitva marad a kérdés, hogy az Akácfa utcában mire fordították a jótékony idegen férfi három forintját? Talán a túlbuzgóan tévedő ellenőrök segélyezési alapjára?

L. M.

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A skótot megkérdezték, hogy miért vett a barátnőjének születésnapi ajándékul pont egy ajakrúzst.

— Azért — feleli a skót —, mert ez az egyetlen dolog, amit kis részletekben lassanként visszakaphatok tőle

•

Egy forró nyári napon Kiss és Nagy együtt utaznak a vonaton. Kiss folyton jajgat:

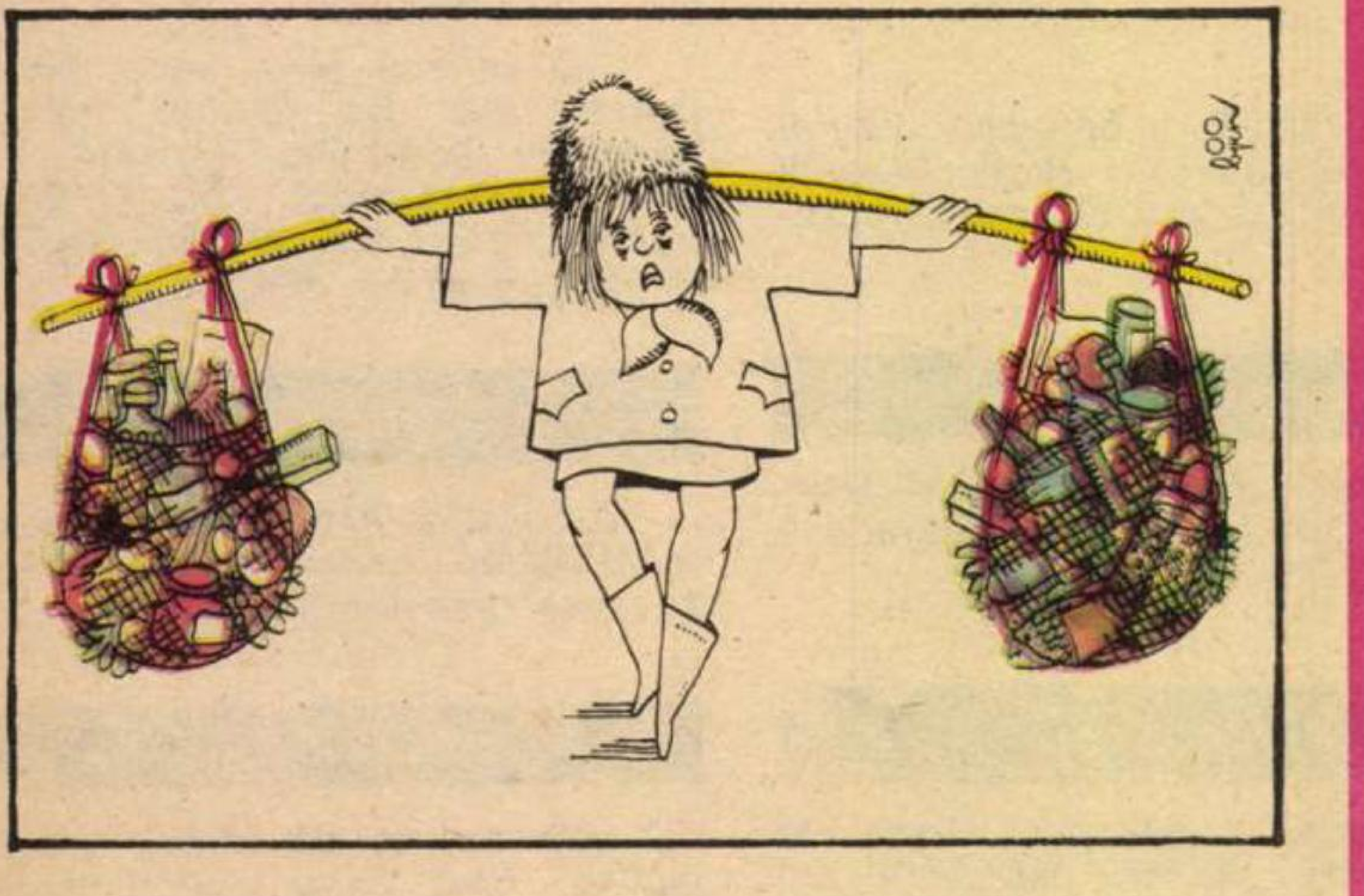
— Jaj de szomjas vagyok! Jaj de szomjas vagyok!

Nagyot annyira idegesíti Kiss jajgatása, hogy az egyik állomáson leszáll és egy pohár sört vesz Kissnek, aki mohón megissza a hideg nedűt.

Nagy erre kényelmesen elhelyezkedik az ülésén és behunyja a szemét. Alig hagyja el azonban a vonat az állomást, Kiss újból jajgatni kezd:

— Jaj de szomjas voltam! Jaj de szomjas voltam!

SZOMBATI BEVÁSÁRLÁS

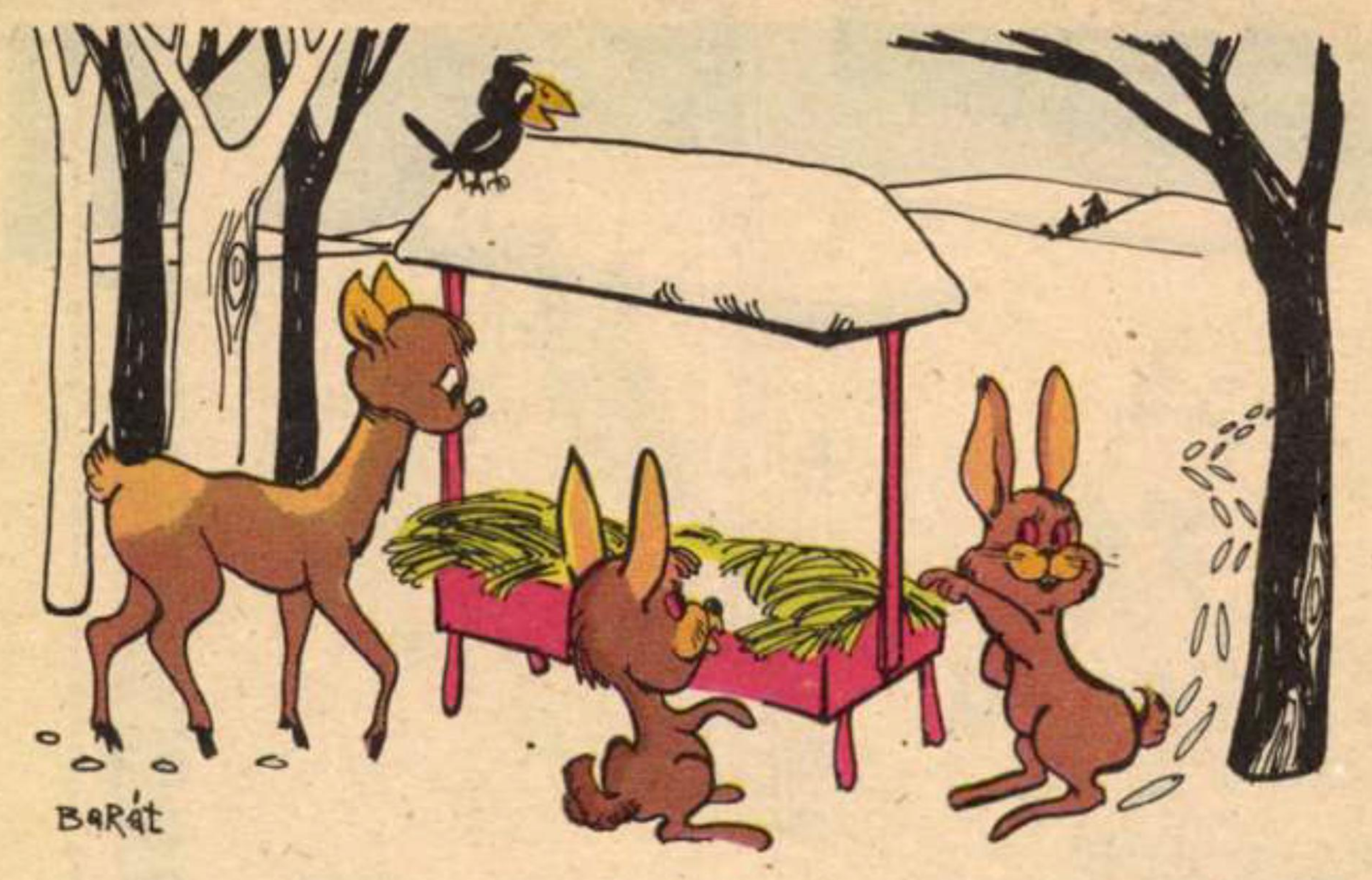

AZ ESZMÉNYI HÁBORÚ

– A katonáink szabadságon vannak, de elintézhetjük magunk is!...

TÉLI ETETŐ

– Tudod, ugyanez ülve mennyivel drágább?...

DIPLOMÁCIAI TANÁCSKOZÁS

Gesztenyemassza-legenda

Vagyunk még néhányan, akik emlékszünk rá: hogyan is festett kora ősszel az első zsenge gesztenyemassza. Halványszínű volt és makulátlan, pompás ízű és tömény, egyszóval olyan massza volt, amilyent békeidőben hivatott előállítani szelídgesztenyéből a hírneves magyar édesipar.

Ekkor jött a második korszak. A massza elvesztette szilárdságát, latyakos lett mint a lekvár, tele apró pontokkal, amelyekről a beavatott tudta, hogy azok a nagyüzemileg beledarált gesztenyehéj parányi alkatrészei.

A harmadik fázisban, karácsony táján, valami új következett. A Közért és Csemege boltokban feltűnt egy látszólag a gesztenyemassza családjához tartozó származék, melyben némi borzongással különös idegen aromákat ismertünk fel, talán bab, sült tök ízét, vagy valami mást.

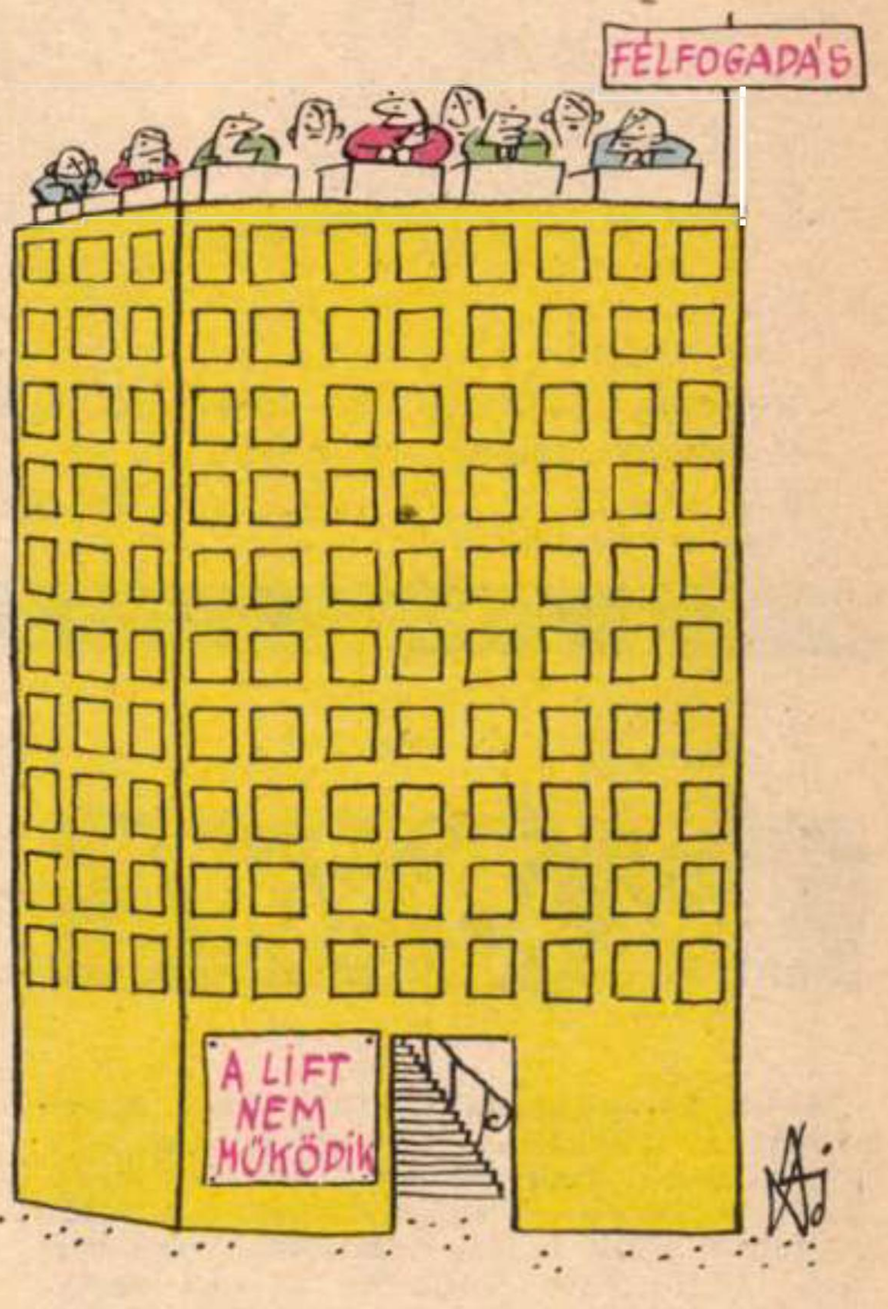
Ami az árát illeti, az már egységesebb volt. Kilónként 35 forint mindenütt, Nyíregyházától Sopronig, a Kárpátoktól le az Al-Dunáig.

De mindez elmúlt. Most már nyugodtan jelenthetjük, hogy a gesztenyemassza-probléma egyelőre megszűntnek tekinthető. Nincs se latyakos, se sült tök ízű, se héjával, se héj nélkül, egyszerűen semmilyen sincs. A massza egyelőre semmi életjelt nem ad magáról.

Ámbár ha meggondoljuk, a bokros tapasztalatokat figyelembe véve, massza ügyben semmi sem végleges. A gyakorlott vevő, aki az ellátás titkait ismeri, már tudja, hogy a massza szeszélyes hullámokban kerül a piacra és még sok változatosságot, meglepetést tartogat a sokat próbált fogyasztók számára.

(fülöp)

RAVASZ

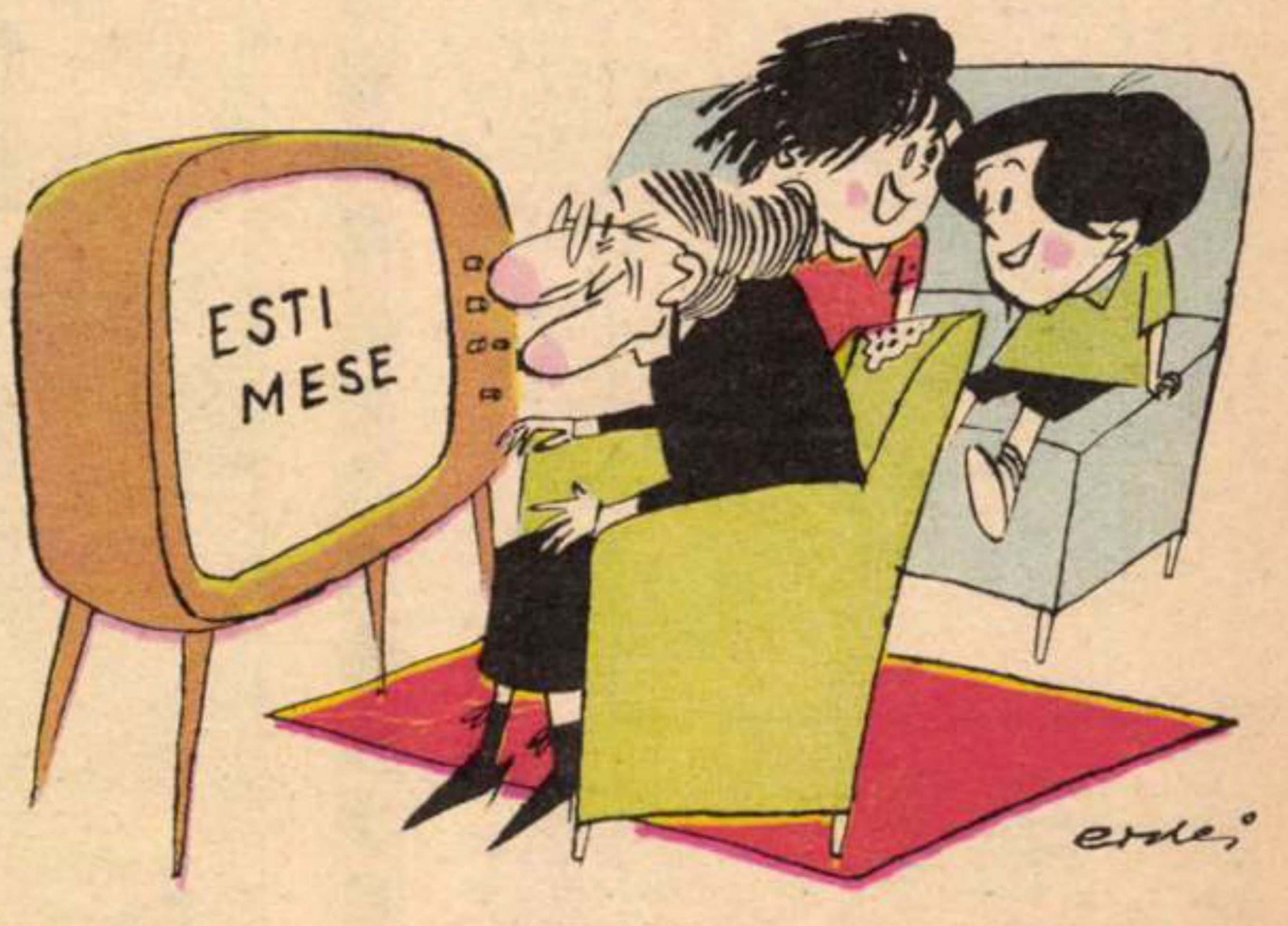
– Végre megszűnt a nyüzsgés!...

SZELLEMEK

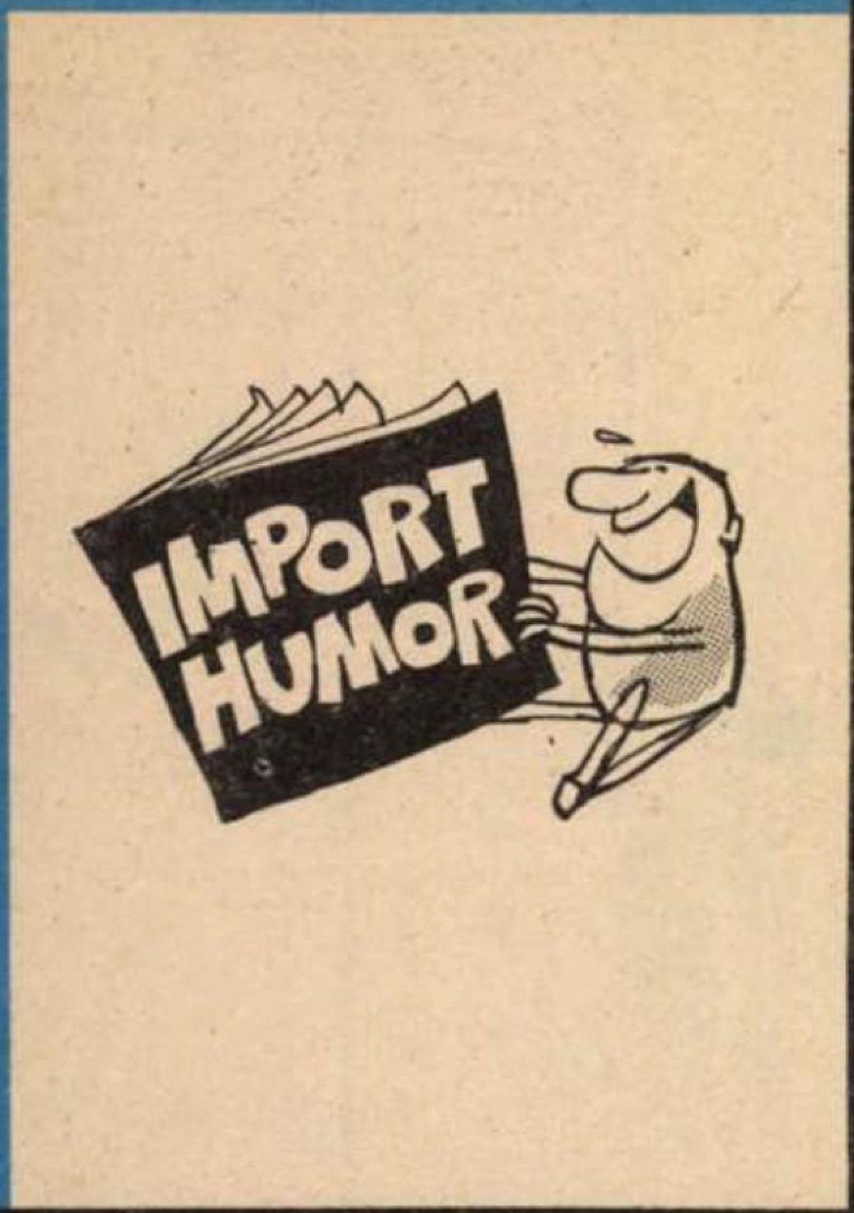

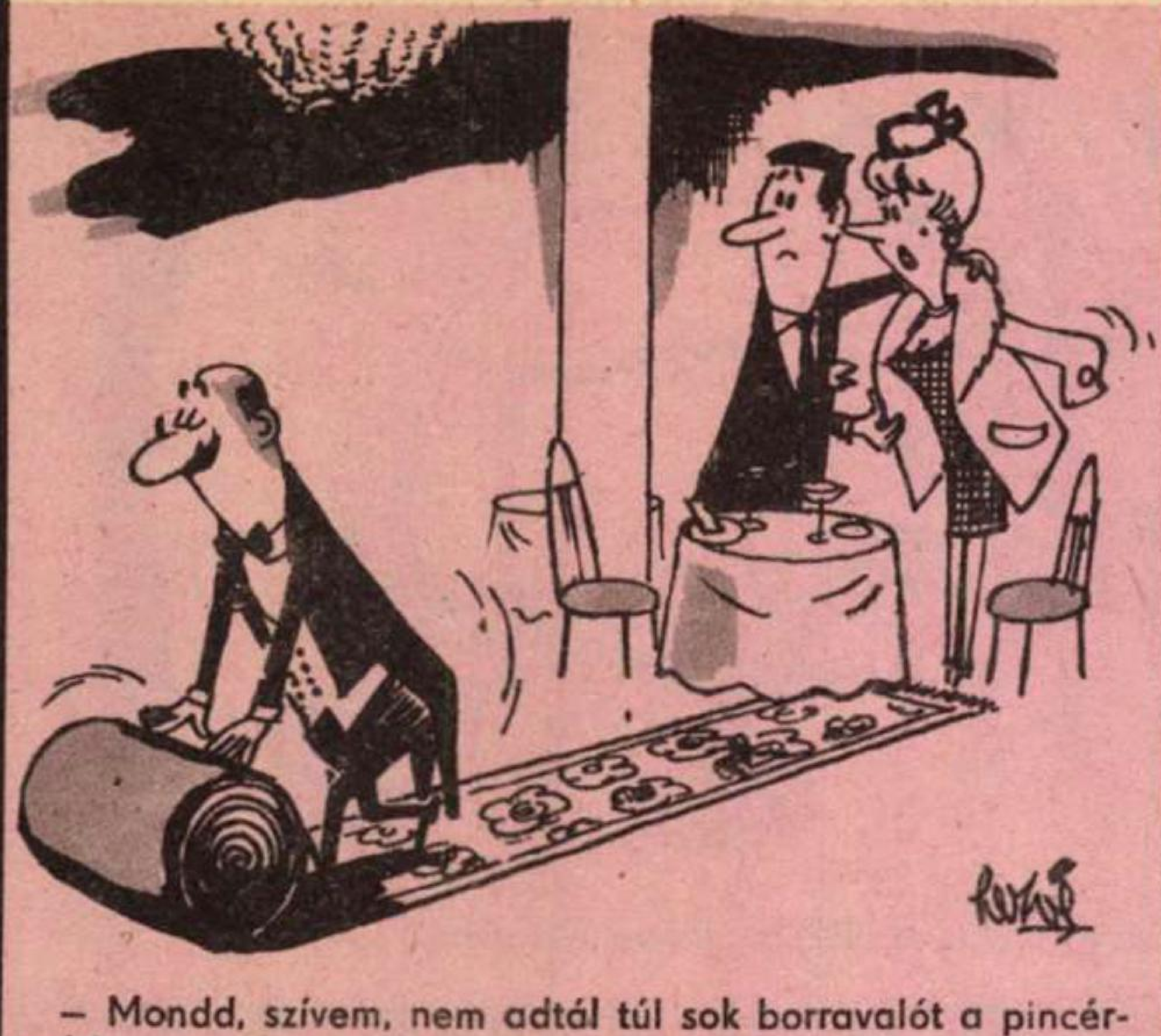
– Elcseréltek a Patyolatban!..

MEGÉRTŐ IFJÚSÁG

– Maradj csendben, ne zavard a nagymamit!

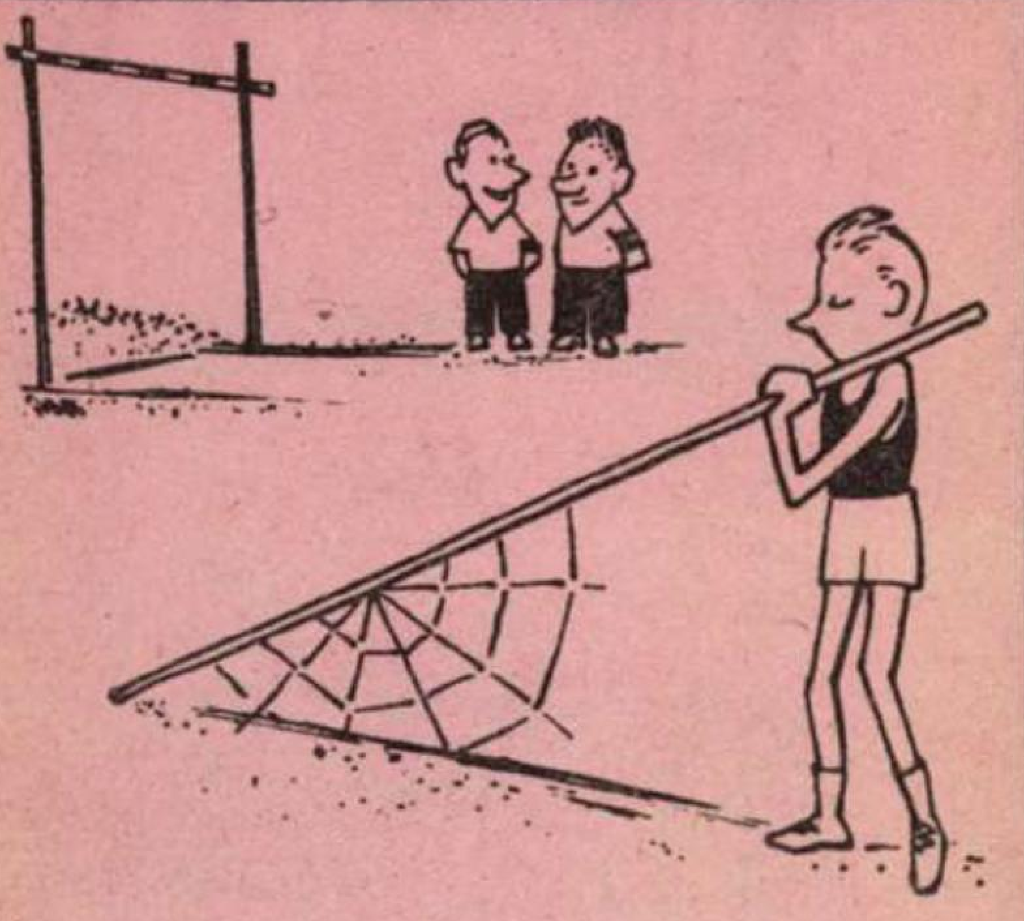
– Mondd, szívem, nem adtál túl sok borravalót a pincérnek?

(„Tip", Bázel)

– És most elmondom önöknek, hogyan szervezzék meg szabad idejüket.

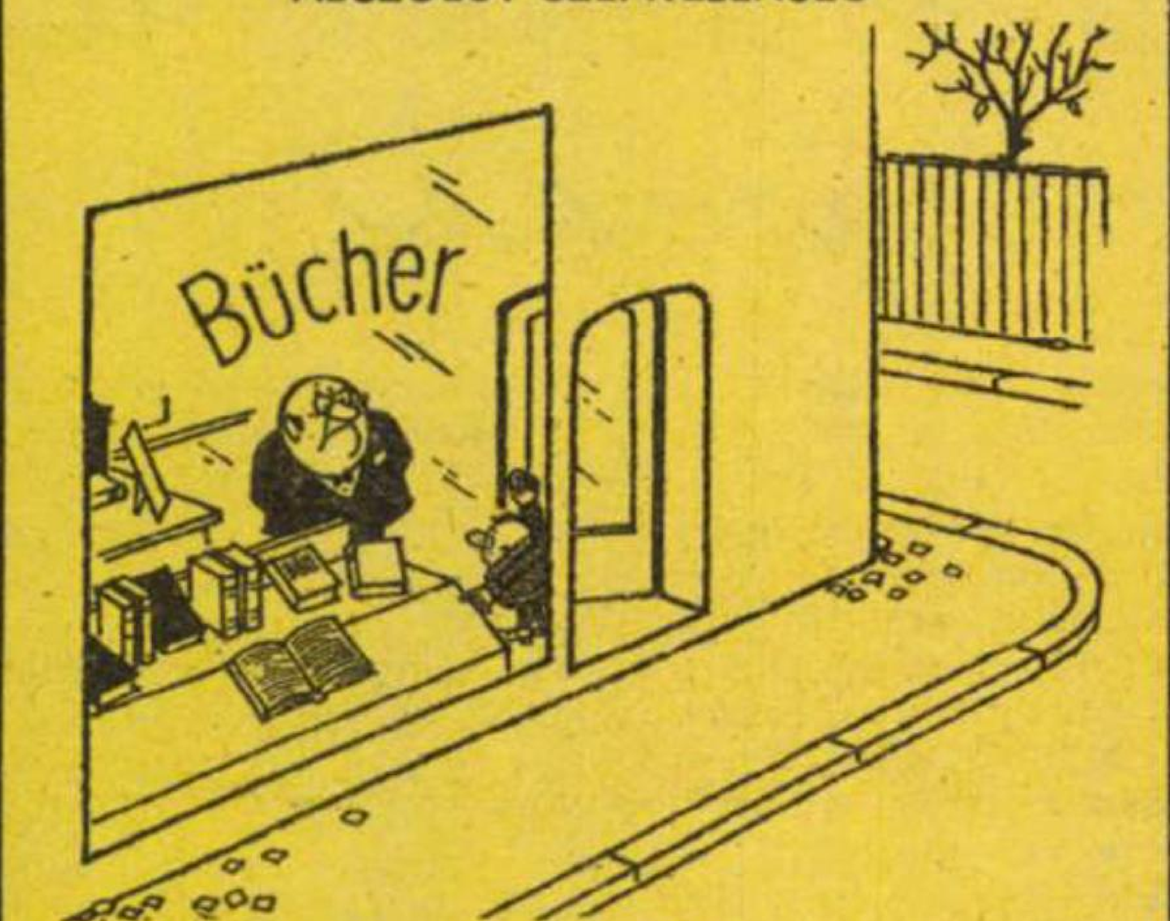
(„Krokodil", Moszkva)

– Amíg felkészül a következő kísérletre, nyugodtan elmehetünk ebédelni . . .

(„Ogonyok", Moszkva)

ABSZOLÚT SZEMTELENSÉG

– Bácsi, tessék már lapozni!

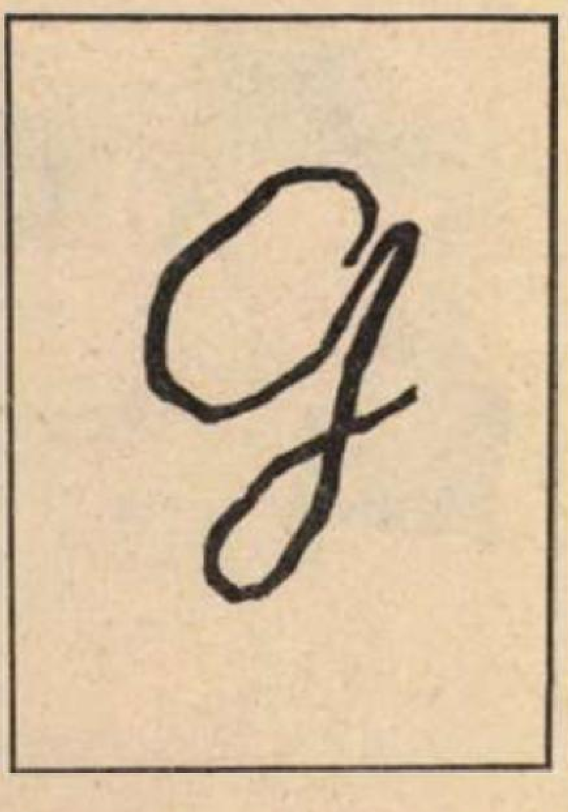
(„Stern", Hamburg)

RÉBUSZ

Minthogy képrejtvényeink iránt egyre fokozódó érdeklődés nyilvánul meg, úgy határoztunk, hogy — az eredetileg négy hétre tervezett — új rovatunkat egyelőre fenntartjuk. 3. sz. képrejtvényünk helyes megfejtése: A kocka el van vetve. Az 1543 helyes megfejtés közül az alábbiakét jutalmaztuk 100—100 forinttal:

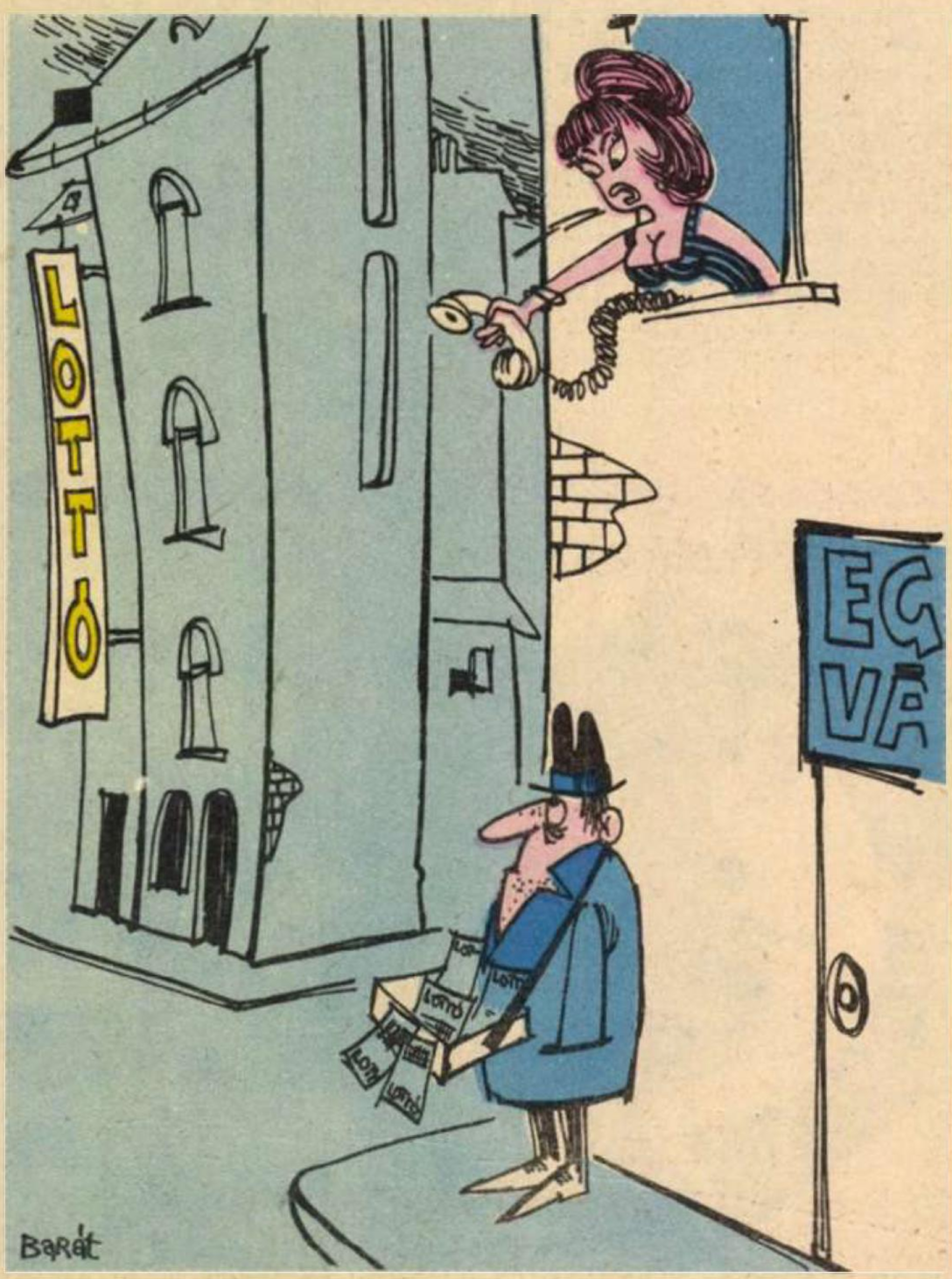
1. Tamás László, Miskolc, III. Könyves Kálmán út 29.
2. Izsák Gyuláné, Zalaegerszeg, Kosztolányi utca 35.
3. Szilágyi—Németh Gyula, Budapest, IV. Deák Ferenc utca 23.

5. sz. képrejtvényünk

Azok között, akik a fenti képrejtvényt helyesen fejtik meg, három díjat sorsolunk ki: három darab százforintos bankjegyet. A megfejtést legkésőbb február 9-ig kell postára adni, csakis levelezőlapon erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.

MÁSODÁLLÁS

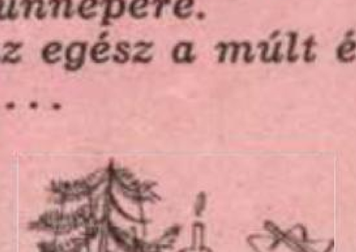
– Igazgató úr, Helsinkiből keresik telefonon!

PESTI TUDÓSÍTÓNKTÓL

Nyelvében él a nemzet . . .
Óvó nénitől kérdezik:
— Kik járnak az óvodába?
— Kislányok, kisfiúk és más gyerekféleségek!

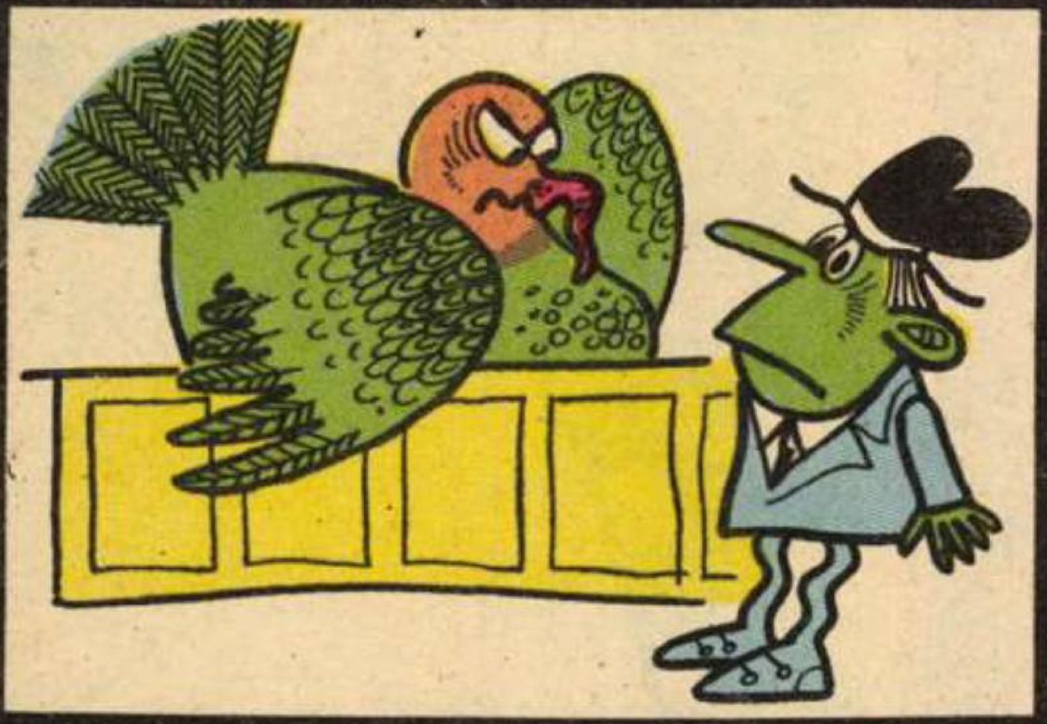
Az egyik pesti üzlet kirakatában szép karácsonyfát látok, gyertyákkal, angyalhajjal és csillogó gömbökkel, továbbá ezzel a melegséget árasztó felirattal: „Kellemes ünnepeket!"
Micsoda figyelmes gyorsaság! Még messze van karácsony, s a fürge üzletvezető máris ráirányítja a kedves vevők figyelmét a szeretet ünnepére.
Vagy az egész a múlt évből maradt itt? . . .

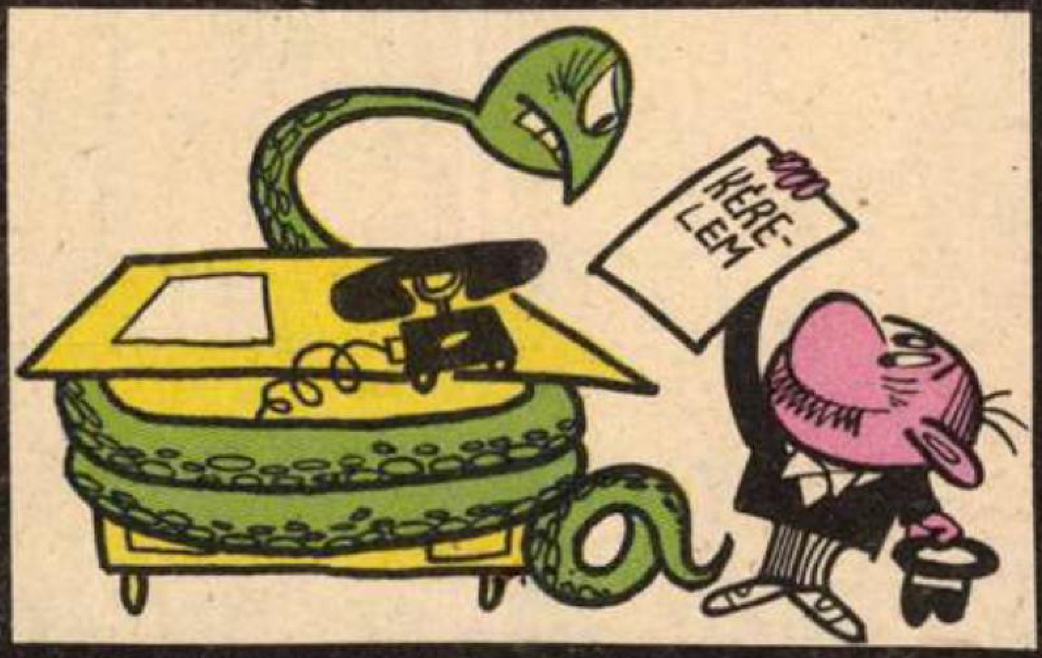
Lidércnyomásos látomásaim során egy sajtóértekezletre hívtak meg. Kérdést tettem fel a radír külügyminiszternek:
— Mi a véleménye excellenciádnak a nemzetközi helyzetről?
A külügyminiszter megrázta a fejét:
— Nem foglalkozom politikával! **f. l.**

kis képes pályaválasztó

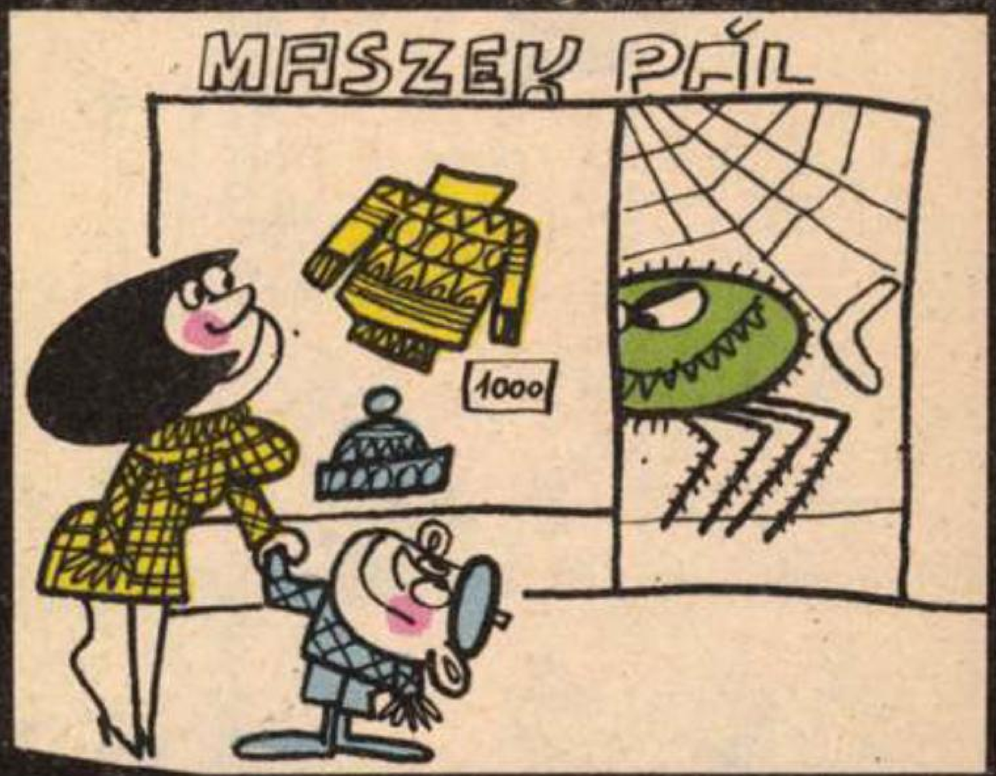
PULYKA – *BOLTI ELADÓ*

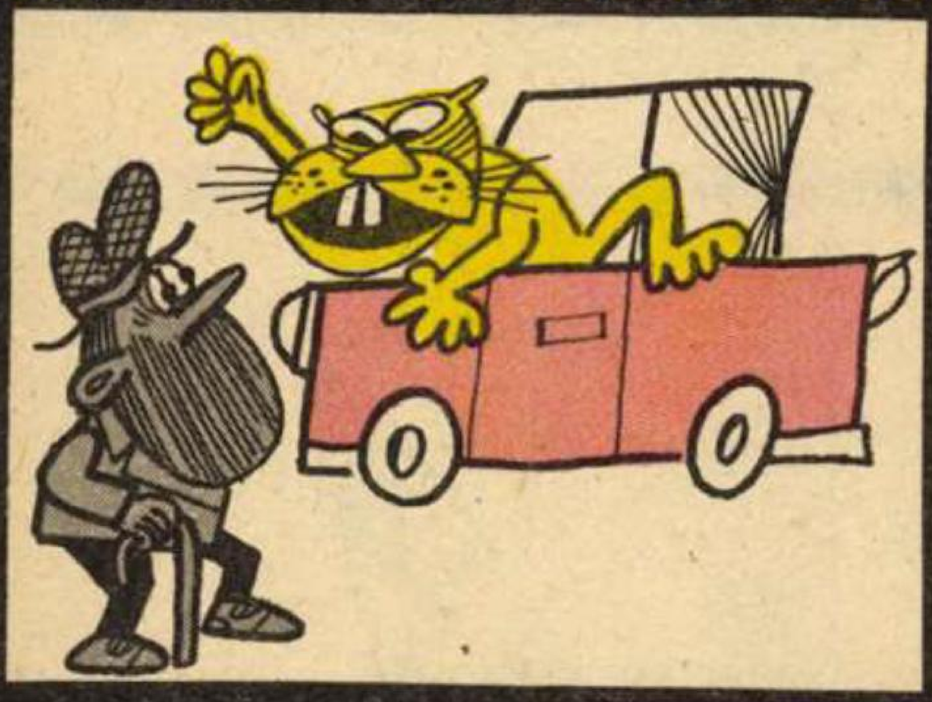
ÓRIÁSKÍGYÓ – *ÜGYINTÉZŐ*

PÓK – *KÖTSZÖVŐ KISIPAROS*

HÖRCSÖG – *GÉPKOCSI VEZETŐ*

RÓKA – *ANYAGBESZERZŐ*

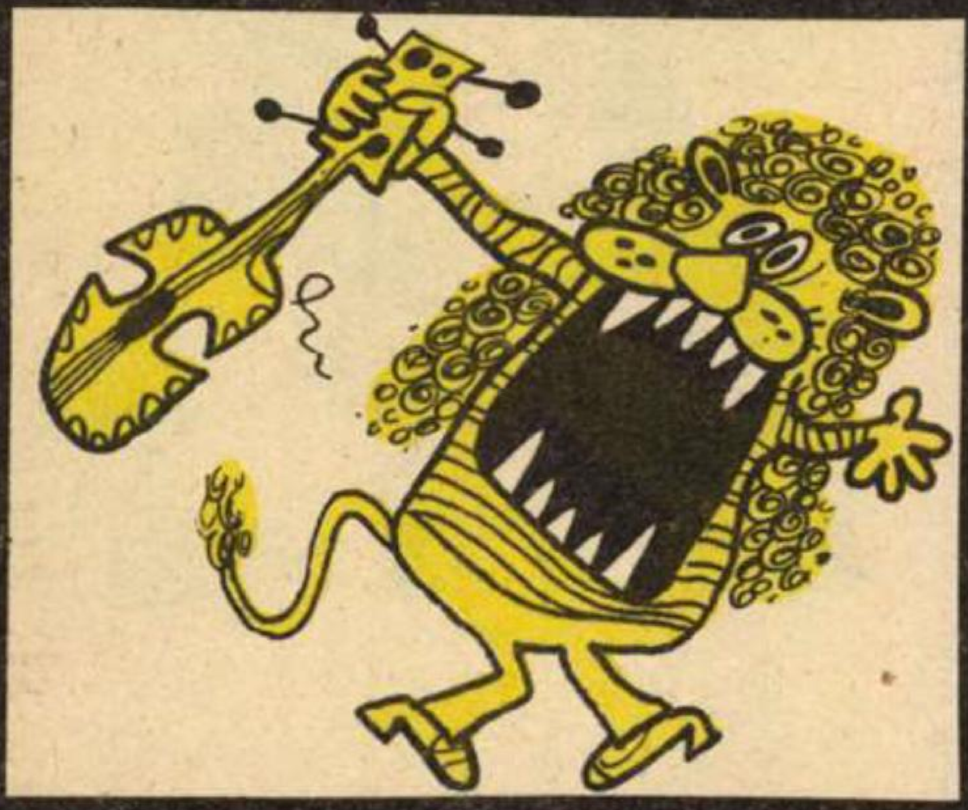
SZARKA – *RAKTÁROS*

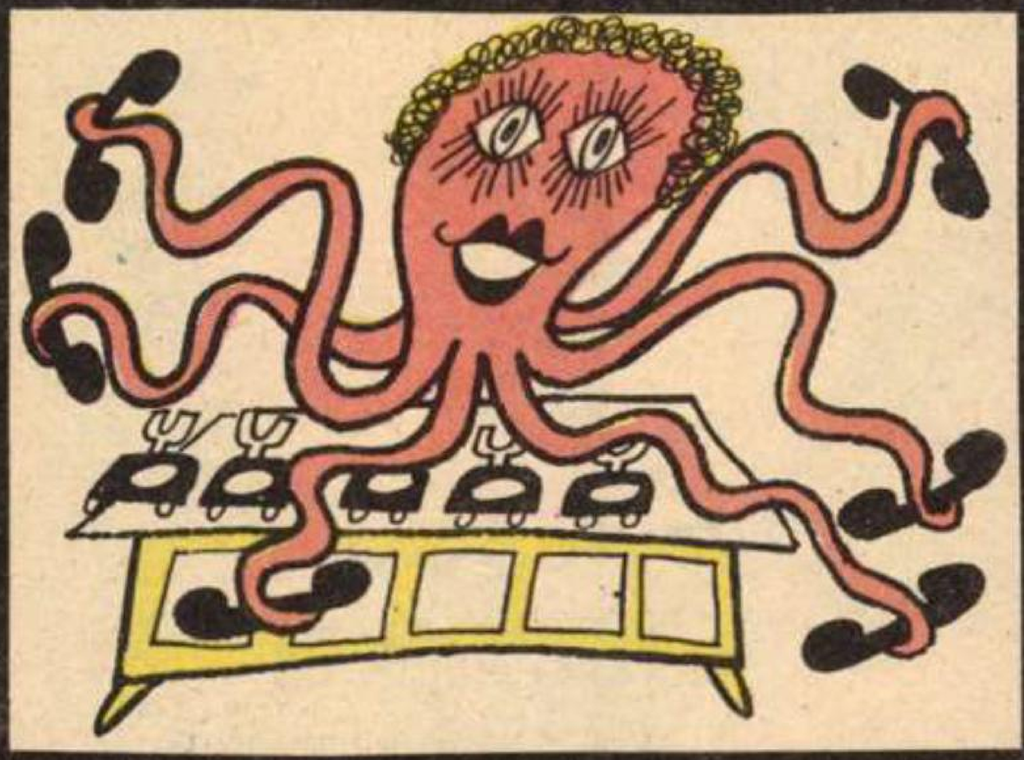
SIKETFAJD – *TELEFONKÖZPONTOS*

OROSZLÁN – *BEAT-ZENÉSZ*

POLIP – *TITKÁRNŐ*

PINGVIN – *TÁVFŰTŐ*

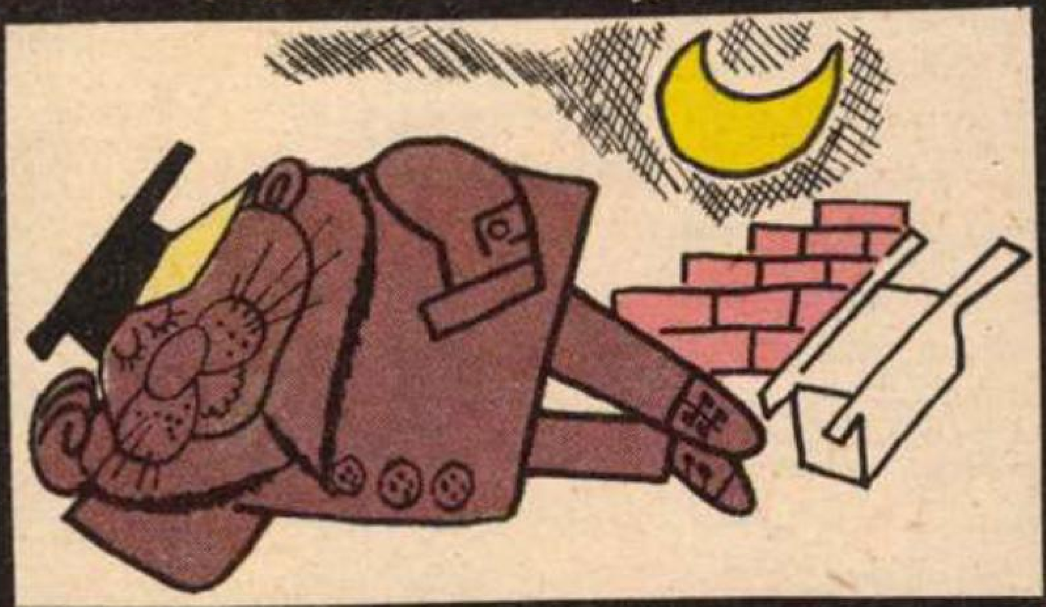
LAJHÁR – *PINCÉR*

KENGURU – *GEBINES*

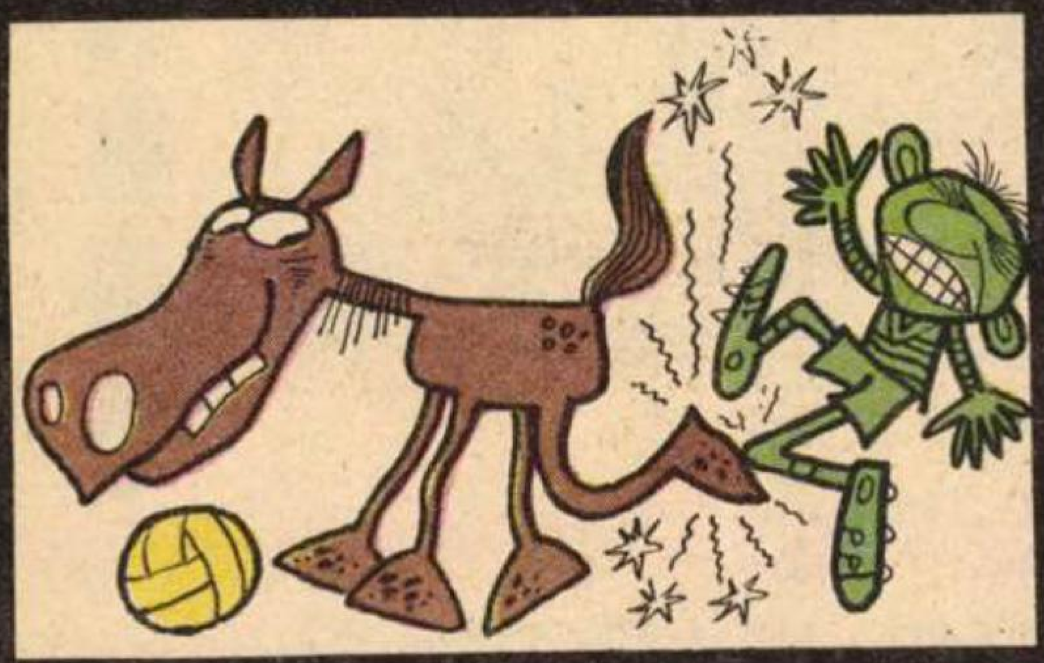
MORMOTA – *ÉJJELIŐR*

MOSÓMEDVE – *HÁZIASSZONY*

LÓ – *CENTERCSATÁR*

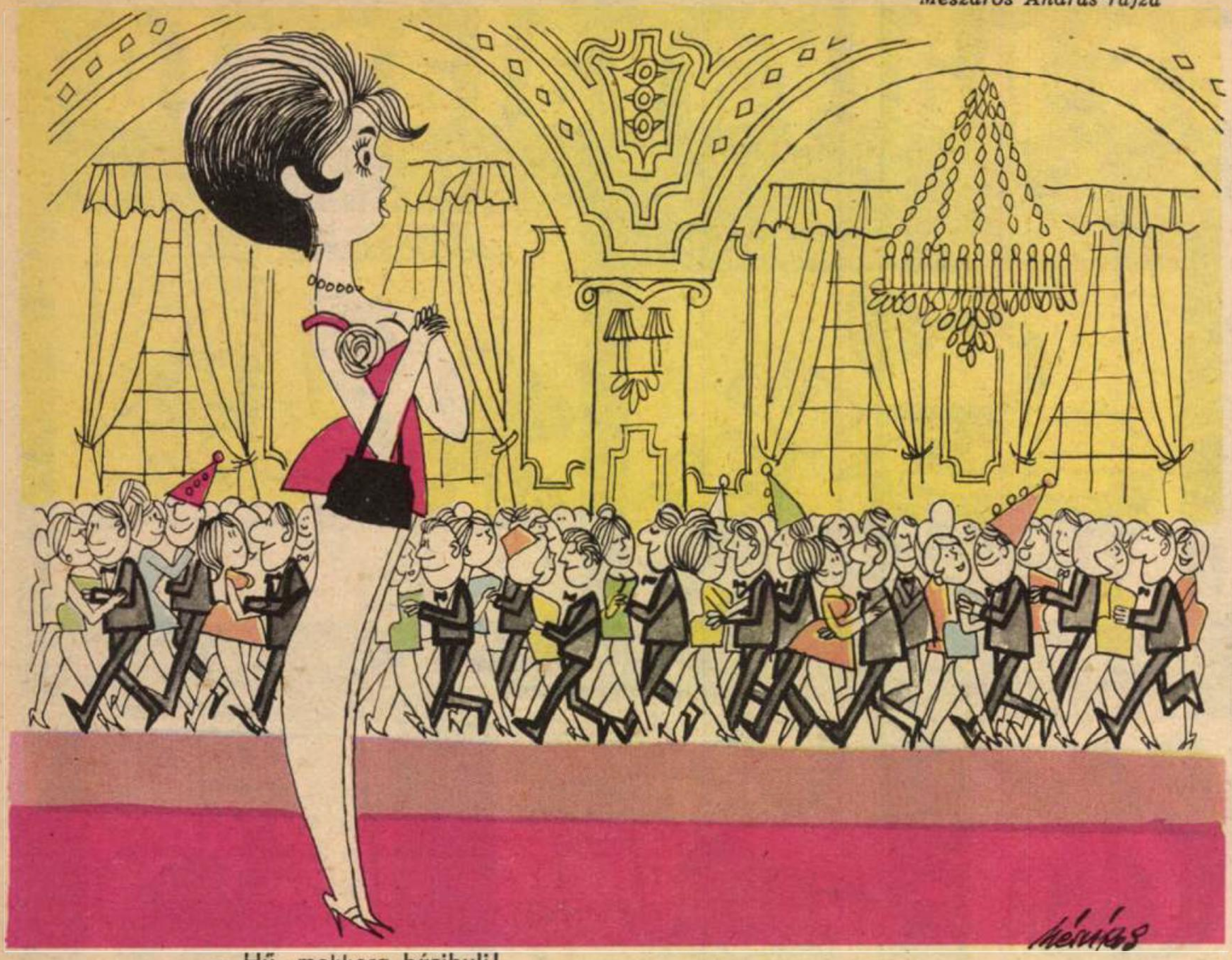
VARJÚ – *BIZTOSITÓ*

Fülöp György rajzai

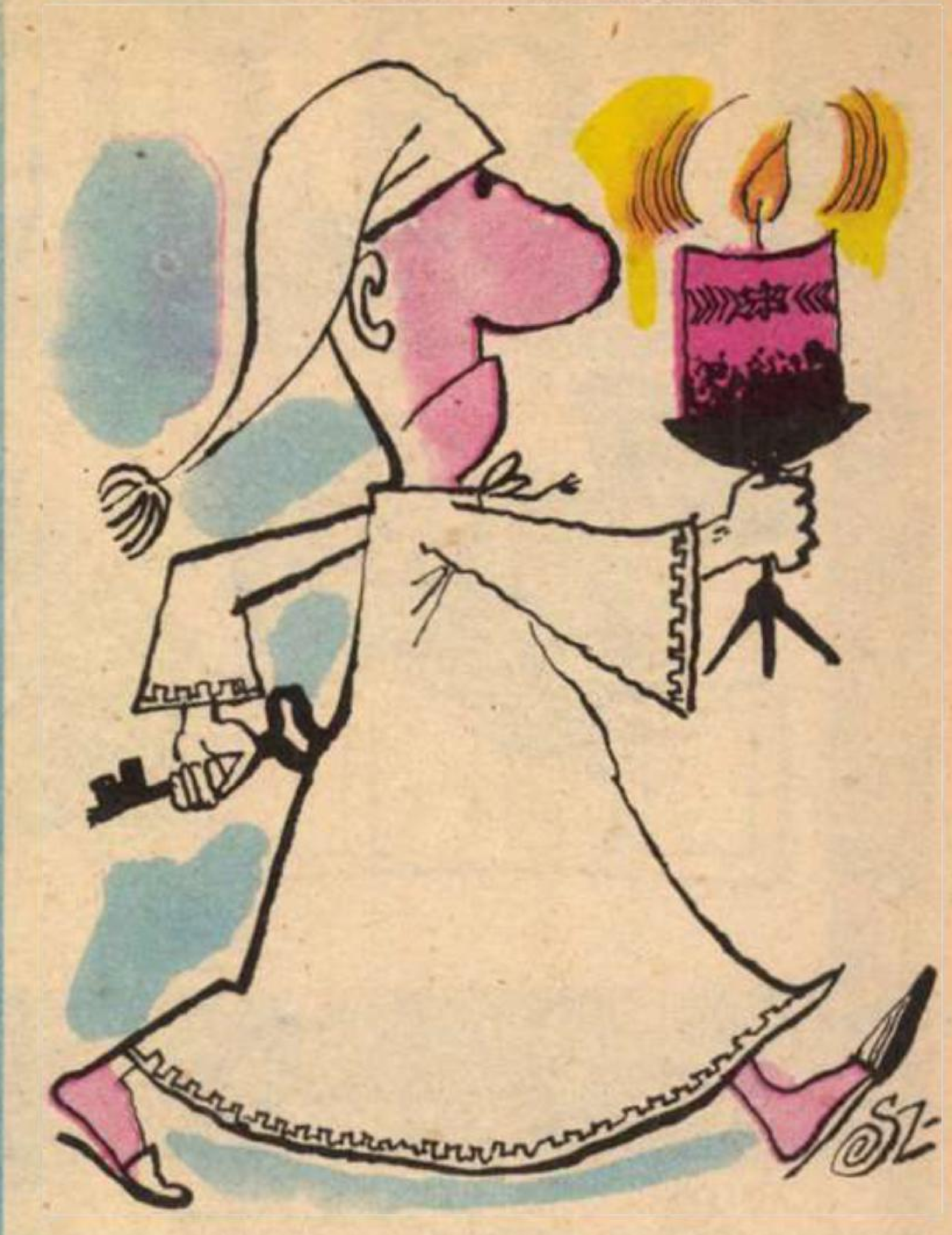
ELSŐBÁLOS KISLÁNY

Mészáros András rajza

– Hű, mekkora házibuli!

MODERN FÉRFI ÉJSZAKA

EGY KIS SEGÍTSÉG

Súgó: Szo-mi re-do ... és f-moll ...

MIT SZÓL HOZZÁ?

Az angliai takarékossági intézkedések során többek között megszüntették az iskolás gyermekek ingyenes tejellátását.

Ezzel kapcsolatban kérdést intéztünk Bobby Smith hétéves kisdiákhoz. Mr. Smith a következőket mondotta:

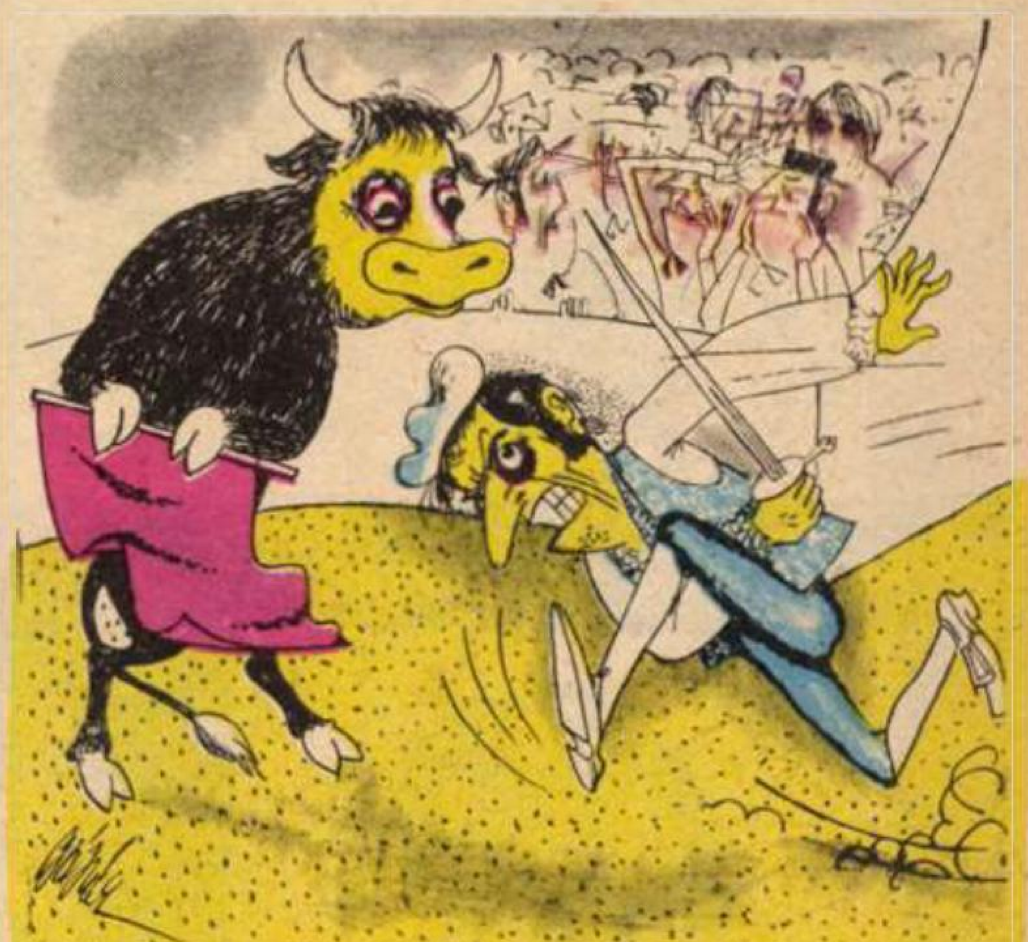
— Figyelembe kell venni, hogy a brit kormány súlyos anyagi nehézségekkel küzd, s egyre nehezebben tudja fenntartani világhatalmi helyzetét. Szueztől keletre bizonyos takarékossági intézkedések elengedhetetlenek, s jelenleg alig van pénze a kormánynak szuperszónikus vadászgépekre. Kivonulunk ugyan Szingapúrból és Malájföldről, de haderőink megmaradnak Hong Kongban és a Földközi-tengeri támaszpontokon, s katonai kiadásaink még a csökkentések ellenére is túlhaladja a másfél milliárd fontot. A kormánynak valahonnan elő kell teremtenie a szükséges anyagi fedezetet. Így került sor a mi ingyenes tejellátásunk megszüntetésére. Ezzel az intézkedéssel egyet kell érteni. Aki tejet akar inni, fizessen! Különben is, ha az iskolás gyerekek soványabbak, Nagy-Britannia rengeteg textilanyagot takarít meg.

FEL A CSÚCSRA!

BIKAVIADAL

– Adod vissza rögtön?!

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — INDEX: 25.504

Készült ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen a Zrínyi Nyomdában — 68.00379/2 — Budapest, V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — F. v.: Bolgár Imre